

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Strategia de preaderare la Uniunea Europeană (U.E.)

Toate partidele politice parlamentare prezente la Cotroceni în ziua de 8 februarie a.c. și-au exprimat adeziunea la integrarea țării noastre în Uniunea Europeană, drept care și-au desemnat câte 2-3 reprezentanți pentru a contribui la elaborarea unei strategii de preaderare. Coordonatorul acestor eforturi este dl. academician Postolache. La 15 iunie a.c. a avut loc o sedință de lucru la Snagov, unde au fost analizate și aprobate materialele propuse de Comisia Postolache, întărită cu specialiști din institutele de cercetare economică, Academia Română, partide politice etc. În final, pe baza acestor studii urmează să se facă demersuri urgente pentru primirea țării noastre în mult râvnitul for.

S-a încheiat în condiții de armonie cvasigenerală prima fază: aceea a studiului, a unor direcții și obiective propuse dar ar fi prematură orice exaltare optimistă. Greul abia acum începe. Adeziunea la U.E. presupune o schimbare de mentalitate din partea guvernanților, acord deplin între declarații și fapte. Nu e suficient ca Parlamentul să promoveze legi noi (și slavă Domnului, numărul celor elaborate în perioada postdecembristă se ridică la câteva sute), ci este absolut obligatoriu să urmărească, alături de celelalte instituții ale statului, corecta lor aplicare. Un politolog elvețian pune accentul pe democrația administrativă, adică pe modul în care începând de la o modestă primărie de comună până la un director de ministru, funcționarii respectă drepturile cetățenilor, drepturile petiționarilor, adică se consideră în serviciul lor. E ceea ce s-ar putea numi democrația de fiecare zi, democrația aplicată. La noi s-a moștenit din perioada dictatorială tonul răstit, rezultat din conștiința de stăpân feudal pe o porțiune din administrația statului, ton ce poate fi îndulcit adeseori doar prin așa numitele „atenții”.

Pregătirea pentru preaderare presupune în afara unei legislații pe măsură, cunoașterea și respectarea unor directive comunitare, a unor acorduri complexe inter-țări, valorificarea produselor românești în condiții de concurență. Funcționarul obedient care așteaptă ordine de sus va trebui să facă loc unui adevărat reprezentant al intereselor românești - la nivelul partenerilor

străini. Opera de pregătire a oficialilor în toate domeniile și la toate eşaloanele face parte din strategia de preaderare. Analizând strategia de preaderare pentru țările din Europa Centrală și de Est la reuniunea partidelor creștine democratice din Slovenia, dl. Wim van Welzen, vicepreședintele UECD, semnala riscul „menținerii oficialilor” aflați în posturi cheie deoarece ei sunt purtătorii unei vechi mentalități.

E important pentru conducerea din țara noastră să aștepte și concepția despre preaderare a celorlalți, cei din Uniunea Europeană. Dl. Wim Van Welzen (fost ministru de externe al Olandei), de pildă, recomandă largirea integrării pas cu pas și dintr-o perspectivă sectorială. Domeniile în care poate fi concepută cooperarea pas cu pas sunt: educația, energia, cercetarea, transporturile, iar pentru țările asociate: rețelele transeuropene, piața telecomunicațiilor, informatică. Prioritare ar fi în sfera juridică proiectele comune pentru protecția mediului, lupta împotriva drogurilor, a crimelor transfrontaliere, în domeniul pieței interne eliminarea restricțiilor comerciale pe bază de reciprocitate, măsuri pentru libera circulație a capitalurilor, îmbunătățirea condițiilor în care companiile occidentale se pot instala în țările Europei Centrale și Estice după declinul „benzii roșii”.

In domeniul politici de investiții Wim van Welzen enumeră trei condiții: asigurarea dreptului de penetrație pentru investițiile străine, tratarea investitorilor străini pe picior de egalitate cu cei autohtoni și instituirea unui mecanism pentru aplanarea diferențelor. Un rol important în apropierea țărilor din ECE (Europa Centrală și de Est) de UE revine programelor Phare și Tacis, care pot contribui la îmbunătățirea infrastructurilor și la creșterea economică din aceste țări și la cooperarea regională.

În orice caz cheia tuturor pașilor spre structurile europene este după părerea creștin democratilor omul. Viteza de specializare a funcționarilor publici și a legislației trebuie să constituie o preocupare urgentă a tuturor formațiilor politice. Strategia de preaderare nu poate omite aceste repere accentuate de democrația creștină.

Gabriel TEPELEA

Declarația PNȚCD la semnarea strategiei de preaderare la U.E.

In conformitate cu tradiția și programul său de deschidere spre orizonturi largi europene, PNȚCD și-a exprimat adeziunea la integrarea țării noastre în Uniunea Europeană și, în consecință, a desemnat trei reprezentanți pentru a contribui la elaborarea unei strategii de preaderare. Prima fază, aceea a prospectării unor direcții și obiective s-a încheiat, dar ar fi prematură orice exaltare optimistă. Greul abia acum începe! Adeziunea la UE presupune o schimbare de mentalitate din partea tuturor și, mai ales, a guvernanților, presupune un acord deplin între declarații și fapte.

În concepția creștin-democrată cheia tuturor pașilor spre structurile europene este omul. Pregătirea pentru preaderare presupune în afara unei legislații adecvate, cunoașterea și respectarea unor directive comunitare, a unor acorduri complexe inter-țări, valorificarea produselor românești în condiții de concurență etc. Funcționarul obedient care așteaptă ordine de sus va trebui să facă loc unui specialist la nivelul partenerilor străini. Deci după noi opera de pregătire a oficialităților în toate domeniile și în toate eşaloanele face parte din strategia de preaderare. Constituind Departamente de Integrare Europene și pregătind proprii specialiști, toate partidele democratice își vor aduce contribuția la prefigurarea noilor structuri.

Semnalul pe care îl dăm semnând acest document este acela de aliniere la politica intereselor majore ale țării. Dar intensificarea în comun a unor linii destinate să deschidă țării noastre porțile UE nu implică aceleași răspunderi pentru Opoziție ca și pentru Putere. Și, mai ales, nu înseamnă un cec în alb acordat Puterii. Transpunerea în viață de toate zilele a măsurilor preconizate în programul de Strategie al preaderării va reveni, pe parcursul anilor, guvernelor ce se vor succeda. Opoziția de azi și de mâine are datoria de a veghea ca fiecare cuvânt la care subscrie să se transforme în literă de lege, în măsuri practice, în trepte spre UE. Nu înțelegem să aderăm la un consens cu orice preț, ci să arborăm deschis atitudinile dictate de respectarea sau nerespectarea intereselor naționale. Considerăm deci că ne vom face datoria și atunci când vom proiecta lumini din alte unghiuri asupra itinerariilor de integrare sau când vom semnala abateri grave de la acest drum.

Semnăm acest act cu câteva precizări și în speranța că interesele majore vor prevala.

DECLARAȚIE

Prin adoptarea raportului comisiei de mediere se finalizează ultimul act înaintea promulgării legii privind reglementarea situației juridice a imobilelor cu destinația de locuințe trecute abuziv în proprietatea statului.

Având în vedere că majoritatea parlamentară, parte a puterii actuale, a înțeles că prin reglementarea dreptului de proprietate să legitimizeze abuzurile; că a respins toate amendamentele opoziției, inclusiv cele referitoare la o reală protecție socială a chiriașilor că

în esență, soluția adoptată constituie o a doua și definitivă naționalizare.

Având în vedere că în redactarea actuală legea contravine flagrant Constituției României, Convenției Europene a Drepturilor Omului, precum și Declarației referitoare la principiile fundamentale ale justiției în legătură cu victimele abuzului de putere, adoptată de Adunarea Generală ONU, cu nr.

46/34 din 28 februarie 1984, ce obligă guvernul succesor celui ce a comis abuzurile „să asigure restituirea către victime”.

Având în vedere că, la 20 iunie 1994, proiectul de lege a trecut prin Senat, urmarea unui vot falsificat.

CONSIDERĂM

legea în discuție un rezultat al voinței puterii dictatoriale, un

atentat la bazele reconstrucției statului de drept și la reconciliere națională. Un act care contravine tradiției și valorilor morale, neconstituțional și ilegal. Adică, un act nul. Ca și efectele ce le va genera.

26 iunie 1995

Grupul Parlamentar PNȚCD
Grupul Parlamentar PAC
Grupul Parlamentar Liberal Independent
Grupul Parlamentar UDMR

Dr. Wilfried Martens va fi prezent la București

WILFRIED
MARTENS

O EUROPA și cealaltă

PREFAȚA DE HELMUT KOHL

METROPOL

În zilele de 30 iunie, 1, 2, 3, iulie va avea loc la București (Complexul „Lebăda”) o reuniune a Consiliului de conducere a Uniunii Europene Creștin Democrată (UECD), urmată de o sesiune de comunicări pe tema privatizării în agricultură. La unele lucrări vor participa, printre alții, d. Wilfried Martens, președintele UECD și fost prim-ministru al Belgiei, Wim van Welzen, vicepreședinte al UECD, precum și alți președinți și reprezentanți ai partidelor creștin democratice din Europa de vest, centrală și de est.

Cu această ocazie va fi lansată versiunea românească a cărții „O Europă și cealaltă” de Wilfried Martens, apărută la Editura „Metropol” sub îngrijirea Departamentelor de Studii, Doctrină și Programe ale PNȚCD și având o prefață de Helmut Kohl.

Amintirea unui martir: Aurel Căzănișteanu

La 10 iunie s-au împlinit 45 de ani de când, în închisoarea Strejnic de lângă Ploiești, trecea în lumea de dincolo, înobilat de suferință, tânărul martir AUREL CĂZĂNIȘTEANU. Avea, când a murit, doar 32 de ani.

Fusese arestat de autoritățile comuniste numai pentru că era președintele tineretului național-tărănesc prahovean. În închisoare a căpătat o banală pneumonie, care putea fi ușor tratată. Dar securitatea, „brațul înarmat”, călăul slugă al inumanului regim comunist, a ordonat să nu i se acorde nici un fel de îngrijire medicală, să fie, deci, lăsat să moară.

Osemintele lui au zăcut mulți ani în curtea închisorii până când, prietenul și discipolul său, Mihai Andricha, el însuși trecut prin temnițele „roșii”, a izbutit să le aducă la cimitirul Bolovani și să le așeze, întru veșnică odihnă, alături de părinți și de sora sa.

Aurel Căzănișteanu, deși a trăit atât de puțin, avea o cultură remarcabilă. Cei ce au suferit împreună cu el chinurile detenției politice își amintesc și acum, după atâția ani, cum Aurel Căzănișteanu le povestea seara, despre minunile muzeelor de artă din lume, pe care el nu apucase să le viziteze, dar

despre care citise cu sârguință și emoție, avid de cunoaștere. „Prelegerile” lui de noapte erau atât de captivante încât veneau gardienii închisori să le asculte. Era echilibrat și calm, răbdător și plin de bunăvoință. Inteligent, distins, disprețuia veleitarismul și nerozia ambiției care nu se reazemă pe muncă și pe valoare autentică. Personalitatea sa a fost atât de puternică, încât mulți dintre tinerii de atunci și l-au ales ca model. Aceștia au păstrat cu pioșenie amintirea lui, ca o lumină în negura comunistă, și ne-au transmis-o și nouă, cei care n-am avut șansa să-l cunoaștem nemijlocit.

Spre a-i cinste memoria, ne-am recules la mormântul său, sâmbăta ce a trecut, mai mulți național-tărăniști, vârstnici și tineri. Printre noi s-a aflat, desigur, dl. Mihai Andricha, astăzi meritatoru vicepreședinte al organizației PNȚCD Prahova, cel mai fidel prieten al lui Aurel Căzănișteanu.

Dumnezeu să-i odihnească pe martirii ce s-au jertfit pentru democrație și pentru apărarea intereselor neamului românesc. Și să ne izbăvească de cel viclean!

Președinte PNȚCD Prahova,
Mircea Mihai MUNTEANU

COMEMORARE

În ziua de 24 iunie 1995 ora 9 a avut loc la Biserica Sf. Dumitru din Târgoviște parastasul de pomenire la 2 ani de la trecerea în eternitate a aceluia care a fost preot și avocat Gane Tudor, senator de Dâmbovița al PNȚCD născut la 22.VII.1922 în comuna Singureni - Vlașca. A absolvit seminarul Teologic București, apoi Facultatea de Teologie din Sibiu, fiind hirotonisit preot, paroh în comuna natală, unde a edificat și biserica din sat.

Absolvent al Facultății de Drept din București, a trecut în avocatură la baroul Dâmbovița, a fost ales prodecan. Președinte al Organizației Județene PNȚCD Dâmbovița, a devenit senator în urma alegerilor din anul 1992. Operat pe cord nu i s-a mai putut salva viața. Familia, cei apropiați și prietenii, manifestă un gând pios pentru sufletul său bun.

Dumnezeu să-l adihnească!

Organizația Județeană PNȚCD Dâmbovița

Restructurarea industriei românești

Mart, 13 iunie, a avut loc la sediul sectorului 2 PNȚCD o masă rotundă în care s-au prezentat aspecte legate de restructurarea industriei susținută de d. ing. Sorin și Andrei Dumitru.

Domnul ing. Sorin Dumitru este director executiv la Direcția Restructurare Selectivă din FPS, iar ing. Andrei Dumitru, director la o firmă privată.

Manifestarea a fost deschisă de către dl. deputat dr. ing. Barbu Pițigoi, președintele Asociației Inginerilor PNȚCD care a moderat dezbaterile ce au urmat expunerii.

Conferențarii au punctat pertinent aspectele cele mai semnificative cu care se confruntă industria în perioada de tranziție la economia de piață:

- descreșterea economică, blocajul financiar, decapitalizarea, lipsa de competitivitate, ingerințele politice pârtoitoare, corupție, șomaj;

- lipsa de voință politică, de răspundere, lipsa criteriilor selective pentru stabilirea priorităților, ca pe această bază să se aloce un efectiv economic pozitiv puținele resurse financiare existente.

S-a justificat necesitatea restructurării activității industriale în așa fel ca acele Societăți comerciale care au condiții de relansare: resurse, desfacere și management eficace, să beneficieze de adaptări prin finanțare pentru re tehnologizare-modernizare, iar cele care sunt devoratoare de alocații bugetare să fie declarate insolabile.

Expunerea a fost documentată, cursivă, constatându-se că autorii cunosc din experiență diagnosticul actual al industriei, precum și remediile propulsării acesteia pentru bunăstarea economică a țării.

Primul care a luat cuvântul după expunere a fost dl. prof. universitar Mircea Mihăiescu, președintele Asociației Inginerilor PNȚCD filiala Cluj, care a arătat că motorul dezvoltării este tehnologia modernă, însoțită de cercetare științifică.

Au luat cuvântul competent și la obiect, inginerii: Vâlce, Șindilariu, Mărințuș, Văleanu, Hoblea, Stoica, Bulumac și alții. Discuțiile purtate au reliefat că singura soluție pentru relansarea economiei este privatizarea, care va duce, implicit, la re tehnologizare-modernizare, la organizarea și dimensionarea optimă a întreprinderilor.

Buletinul informativ al Asociației inginerilor PNȚCD

A apărut, în condiții grafice deosebite, primul număr al Buletinului informativ al Asociației inginerilor PNȚCD. Cu această ocazie, dl. Corneliiu Coposu, președintele PNȚCD, scrie: „Salut apariția primului număr al „Buletinului informativ”, editat de Asociația inginerilor PNȚCD, căruia îi urez succes deplin și o cât mai largă audiență”. De asemenea, dl. Ion Diaconescu, prim-vicepreședinte al PNȚCD și președinte de onoare al Asociației inginerilor PNȚCD, arată: „Legat prin profesune de Asociația inginerilor PNȚCD, felicit apariția primului său „Buletin informativ” și îi doresc succes deplin în activitate”.

În cuvântul de început semnat de dl. dr. ing. Barbu Pițigoi, președintele Asociației inginerilor PNȚCD, se arată rolul inginerilor din partid și contribuția pe care aceștia o pot aduce la soluționarea crizei actuale din economie și societate.

Primul număr al Buletinului informativ cuprinde largi extrase din statutul Asociației inginerilor PNȚCD, propuneri de organizare și reperi din activitatea acesteia și programul pe luna iunie 1995.

Reține atenția articolului semnat de Ioan D. Oprea închinat memoriei aceluia care a fost academicianul Caius Iacob, eminentă personalitate a matematicii din țara noastră, recunoscut și peste hotare, fost, totodată, unul dintre membrii marcanți ai PNȚCD și senator în primul Parlament al României postdecembriste.

Urăm ca Buletinul informativ al Asociației inginerilor PNȚCD să aibă o viață cât mai îndelungată și așteptăm apariția numerelor viitoare. (Cornel Cociașu)

Cititorii periodicului „Dreptatea” care doresc abonamente au următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6504125, fax: 6506444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din țară, menționând ca periodicul „Dreptatea” figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

Redacția și administrația:

Calea Victoriei nr. 133, etaj 2,
tel.: 6504125, fax: 6506444,
70179, București, sector 1,

Cont virament nr.:
4510501106 BCR filiala SMB.

Tehnoredactare
computerizată:

Raluca Bobic,
Mihaela Ivan,
Anca Firescu.

Tiparul executat la
TIPOREX

Calca Plevnei nr. 114, sector 1,
tel: 637.71.96

Dacă va rămâne în afara NATO, România va intra inevitabil sub influența, dacă nu sub egida, Rusiei

Intervenția dlui deputat Ion Rațiu la dezbaterile moțiunii de integrare euro-atlantică

Domnule Președinte, Doamnelor și Domnilor deputați,

Moțiunea, așa cum a fost redactată, nu mi se par realistă. Nu este nevoie să intru în amănunte. Destul să spun că practic este imposibil ca legislația în cauză să fie introdusă și adoptată până la sfârșitul actualei sesiuni parlamentare.

Moțiunea, însă, reprezintă un prilej, nicidecum de nesocotit, ca să examinăm coordonatele esențiale ale politicii externe pe care România trebuie să o aibă în această perioadă de răscruce a vieții poporului român ca stat. Să ne reîmprospătăm memoria.

În 1821 am ieșit de sub tutela fanariotă. La numai câțiva ani, în 1829, intrăm sub protectorat moscovit. Adică, sub cei care între timp ne-au răpit mai bine de o treime din

teritoriul Moldovei.

A urmat 1848, Congresul de la Paris, Unirea Principatelor, Războiul din '77/'78, Independența, Dobrogea. Apoi, Cadrilaterul, Primul război mondial și, în fine, Unirea cea Mare.

După nici măcar 22 de ani în libertate și unire, poporul român a trebuit din nou să lupte în cea mai vastă încrâncenare din istoria omului. Pentru a-și prezerva viața ca stat. Ca la urmă, în loc de lauri victoriei, în loc de recunoaștere formală a efortului și sacrificiilor făcute, am fost abandonat unor forțe ce deliberat au întrerupt mersul natural al vieții națiunii.

Iată, în câteva fraze, istoria noastră ca neam de când am ieșit din Evul Mediu.

Ea este obiectul politicii externe a României. Doi pași înaintea, unul înapoi, așa putea spune. Esențial este să realizăm că, la vremuri de cumpănă, națiunea a găsit soluții și a dat lideri capabili să le traducă în fapt chiar dacă, adeseori, au fost forțați să o facă imperfect. Dar am găsit soluții care ne-au asigurat menținerea ființei noastre ca stat.

Privind sub această prismă seculară, noi românii suntem în plină ascensiune. E o ascensiune generată și justificată de vitalitatea și potențialul națiunii, de calitatea tineretului nostru universal educat, de bogățiile cu care ne-a înzestrat natura. Dacă astăzi există ezitări, dacă astăzi pe alocuri apatia-insidios se înfiripă în sufețele oamenilor, să o respingem.

Istoricul american Keith Hitchens, în monumentală sa istorie a perioadei 1866-1947, publicată anul trecut, își începe prefața cu fraza: „Această carte descrie formarea unei națiuni în lumea modernă („This book is about modern nation-building”).

Da, așa este. Avem un mare viitor. Aceasta este viziunea în care eu cred. Poarta spre lumină nu mai e zăvorâtă. Să ne încumetăm. Să o deschidem larg. Să ne îndeplinim destinul. Astăzi, prin politica noastră externă, îl putem

realiza.

Primul obiectiv al acestei politici este asigurarea existenței și integrității statului.

Al doilea, asigurarea unei vieți bune tuturor cetățenilor.

În condițiile în care ne găsim astăzi, asigurarea existenței statului român rezidă într-o integrare cât mai timpurie în structurile occidentale, în NATO în special. Dar pentru a fi acceptați în această alianță, în afară de capacitatea noastră de a contribui la apărarea comună, și mai important decât aceasta, este ridicarea calității vieții noastre de toate zilele la standardele occidentale. Cu tot ce implică aceasta: adică respect pentru drepturile omului, drepturile minorităților deplin asigurate, control civil asupra forțelor armate, economie de piață etc. Cu un cuvânt, democrație. În realitate, e o situație fericită că ni se impun aceste condiții, căci, astfel, trebuie să asigurăm viață egală, bună tuturor cetățenilor țării.

Polonezii, prin vocea dlui Onyszkiewicz, au anunțat acum două săptămâni, la Budapesta, că Polonia va intra în NATO în 1998. Gyula Horst prim-ministrul Ungariei, a anunțat la 6 iunie, de pe treptele Casei Albe, că Ungaria va intra în 1997. Chiar dacă interpretarea pe care aceștia au dat-o declarațiilor americane, inclusiv cea a președintelui Clinton, este exagerată, să nu ne îndoim, astăzi se fac presiuni, fără preget, din partea țărilor așa-zise de la Visegrad, ca ele să intre într-un prim eşalon. Cehia, de exemplu, se consideră că și intrată.

Pericolul e mare, dacă noi nu intrăm la aceeași dată. Pentru cei intrați, procesul de democratizare și, implicit, progresul economic se vor accelera vertiginos. Asistența financiară la nivel macro-economic va fi ușor disponibilă, ceea ce va antrena și investiții masive de capital privat. Iar noi, cei neîntrați, vom pierde. Și vom pierde de două ori. În termeni absoluți, în primul rând, căci nu vom dispune de aceste avantaje

și vom pierde și mai mult, în termeni relativi față de progresul pe care-l vor realiza ceilalți. Exemplul Portugaliei, Greciei și Turciei, după intrarea lor în NATO, e grăitor.

Care e alternativa? Oricât de mult am dori ca Rusia să intre în structurile occidentale prin Parteneriatul pentru Pace pe care, în fine, Kozirev l-a semnat săptămâna trecută, percepția noastră este că ea se va reafirma ca o mare putere; să sperăm, în colaborarea cu NATO, dar ne temem că se va face separat de aceasta.

Rămasă afară din NATO și amănata cu intrarea în celelalte organisme, România, inevitabil, va intra sub influența, dacă nu sub egida, Rusiei. Și așa vom rămâne, poate încă o jumătate de secol, dacă nu mai mult. Perspectivă sumbră, dar realistă.

Iată de ce momentul e critic. Iată de ce trebuie să acționăm acum spre binele generațiilor viitoare de români. Trebuie să găsim soluția. Răspunderea cade, în întregime, pe spărinerea Președintelui, pe spărinerea Guvernului. Noi, cei din Opoziție, am luptat împreună cu, și alături de reprezentanții Puterii, în toate organismele occidentale la care am reprezentat România. Unii, cu mai mare, alții, cu mai mic succes. Dar percepția Occidentului, parțial influențată de eforturile și performanța noastră, nu va putea ascunde neperformanța actualei administrații, aici, în țara românească.

Iată de ce, deși nerestălit în felul cum a fost redactată vom vota pentru această moțiune.

Președintele țării și Guvernul trebuie să fie făcuți conștienți de datoria lor, nemăsurată de gravă, de a introduce, fără întârziere, legislația necesară calificării noastre în structurile occidentale.

Ion RAȚIU

Sinteza conferinței de presă a PNTCD din 26.06.1995

În legătură cu reuniunea de la Snagov de săptămâna trecută, domnul Ion Diaconescu a arătat că declarația semnată reprezintă o declarație comună de sprijinire a politicii României de a intra în Uniunea Europeană și nu o sprijinire a politicii actualului guvern. Liderul PNTCD a arătat că, întrucât procesul de integrare va fi de durată (10-15 ani), acesta constituie sarcina tuturor guvernelor care se vor succeda, nu numai a actualului guvern.

În continuare, domnul Ion Diaconescu a prezentat o serie de informații cu privire la ultima sesiune a UECD, la care a participat săptămâna trecută și la care s-au dezbătut probleme legate de reluarea experimentelor nucleare de către Franța, problema iugoslavă.

Di Mircea Ciumara a afirmat că înainte cu o săptămână de semnarea declarației de la Snagov, reprezentanții tuturor partidelor politice au participat la o ședință în cadrul căreia s-au arătat de acord cu strategia de integrare, iar afirmațiile ulterioare ale unor lideri politici contravin declarațiilor făcute prin reprezentanții lor. De asemenea, a arătat di Mircea Ciumara, lucrarea elaborată cu acest prilej cuprinde toate punctele de vedere asupra fiecărui domeniu, toate concepțiile privind viitorul societății românești.

Di deputat Florian Angelo, referindu-se la ultimele evoluții în privința Legii Fondului Funciar, a arătat că Parlamentul a respins proiectul PNTCD de modificare a legii privind înființarea și funcționarea Agenției Naționale de Dezvoltare și Amenajare Rurală.

Di Mircea Ciumara consideră că Legea Cadastrului, prin prevederile privind măsurătorile efectuate cu ocazia aplicării Legii 18 să rămână cu titlu definitiv, ar însemna constințirea legală a furtului pământului și a altor abuzuri. Este necesar, în opinia dlui Ciumara, ca actualele măsurători să fie înscrise cu titlu provizoriu până la efectuarea unor verificări și măsurători corecte.

Di Ion Diaconescu a anunțat că, în perioada 30 iunie - 3 iulie 1995, se va desfășura la București, ca ocazia aplicării „Lebăda” un seminar al UECD pe tema Privatizarea în agricultură”, la care vor participa o serie de lideri PNTCD, precum și personalități ale vieții politice europene. Seminarul va fi precedat de o ședință a Consiliului UECD și lansarea cărții O Europă și cealaltă a dlui Wilfried Martens, președintele UECD.

Corina TIȚĂ

La Conferința O.M.C., poeta Ana Blandiana a vorbit despre rosturile și temeiurile Alianței Civice

Joi, 15 iunie, la conferința săptămânală a Organizației Muncitorești Centrale a PNTCD, președinta Alianței Civice, poeta Ana Blandiana a conferențiat despre „Implicarea civică în societatea românească”. Referindu-se la începuturile Alianței Civice, vorbitoarea a arătat că aceasta își are rădăcinile în fenomenul Pieteii Universității - prima zonă liberă de economism din România, iar momentul nașterii propriu-zise d-și l-a plasat în marșul din 13 iulie 1991, de comemorare a evenimentelor din 13-15 iunie aceiași ani. Se părea atunci că țara noastră devenise de noulucit (să nu uităm că foarte mulți tineri emigraseră sau se pregăteau să emigreze), iar optimismul proverbial al românilor părea a fi încercat la cota zero. Mitingul ce a urmat a arătat că lucrurile nu stăteau așa, iar Ana Blandiana a fost nevoită să și recunoască sieși că „nu este adevărat că în țara aceasta nu mai există speranță”. Avea să urmeze alt miting, în fiulul FSN-ului de atunci - Iașul, cu răsănelul bine știut.

Aceste semne i-a determinat pe cei din jurul poetei să inițieze constituirea unei organizații politice nepartizane care, pe de o parte să strângă laolaltă toate forțele - organizații și persoane private - ce se opun comunismului, pe de altă parte, a observat dna Ana Blandiana, „după o pauză de aproape 50 de ani, oamenii au uitat alfabetul democrației, iar acest alfabet spune că de vot depinde totul”. Trebuie, de aceea, conștientizată lumea că de votul pe care îl dă depinde soarta tuturor. Mulți sunt nemulțumiți de starea în care se află, dar nu sunt conștienți că de votul lor a depins și continuă să depindă soarta societății. Or, tocmai acesta este unul din rosturile Alianței: de a trezi conștiința civică, de implicare civică a membrilor societății în chestiunile ce privesc soarta societății, a țării adică și a fiecăruia în parte, la urma urmelor.

Doamna Ana Blandiana a mai subliniat însemnătatea legăturii pe care trebuie s-o aibă toți parlamentarii cu cei care i-au ales. Ei trebuie să fie conștienți că sunt mandatați de către oameni să le reprezinte interesele și deci, le sunt subordonați acelor, și nu invers. Iar acest lucru este cu atât mai

pregnant în cazul miniștrilor. „De la Grecia antică și până azi, perfecționările care s-au adus democrației au vizat controlul celor care votează, adică al societății civile, asupra celor votați”, a încheiat Ana Blandiana.

Problema zilelor noastre nu se rezumă numai la a câștiga alegerile forțele democratice, aflate azi în opoziție, ci, și aceea ca aceste forțe să poată funcționa în mod cu adevărat democratic.

Referindu-se la unele distorsiuni din cadrul CDR, dna Ana Blandiana găsește că acestea sunt firești unei organizații democratice. Democrații au păreri diferite. Numai totalitarismul ascultă ca niște recruți ordinele de la centru.

În a doua parte a expunerii, dna Ana Blandiana i-a informat pe cei prezenți despre simpozionul holocaustului de la Sighet, în contextul în care închisoarea de acolo ar urma să devină un centru al ororii comunismului. Am reținut în legătură cu această parte a expunerii remarcă poetei că „dacă la 50 de ani de la înfrângerea nazismului Consiliul Europei mai acordă încă atenție holocaustului din lagărele de exterminare, este tot de datoria lui (a Consiliului Europei) să sprijine în aceeași măsură funcționarea unui Centru de studii asupra holocaustului comunist, pentru că Europa viitoare va putea fi solidară și va putea să existe doar în măsura în care apusenii vor înțelege ce am trăit noi și că, prin ceea ce am trăit noi, i-am salvat și pe ei. Pentru că fără izbucnirea la suprafață a tragediilor din țările din est, ar fi ajuns și ei comuniști în următorii ani”.

În finalul întâlnirii, poeta Ana Blandiana a răspuns la întrebări puse de unii dintre participanții la întâlnire. (B. Dan)

La BRCE nu interesează clientela, ci banii ei

BRCE (Banca Română de Comerț Exterior), care deține înținatate între cele două instituții bancare românești, se constituie într-un model de o astfel de unitate la noi. Din păcate, un model negativ.

Principalele caracteristici ale instituțiilor noastre puse în discuție pot fi concentrate în două direcții majore:

- Profit maxim, asigurat la nivelul extrem de scăzut al dobânzilor acordate pentru depozitele în valută, cât și pentru nivelul extrem de ridicat al dobânzilor pentru împrumuturile date;

- Facilități minime pentru deponenți, mergând până la modalități de asigurare a serviciilor la un nivel sub-urban.

Se pare că printr-un sistem de tip mafiot, BRCE impune și celorlalte bănci baremul său extrem de scăzut la acordarea dobânzilor (s-a văzut cu ce și cu cine au de-a face, ce au pățit unitățile ce nu se „aliniază”); precum se pare că - de asemenea, printr-un simplu mimetism - servește negativ de exemplu și în ceea ce privește deservirea populației.

Hotie la drumul mare
BRCE acordă (și celelalte bănci o imită) dobânzi de circa 4% pentru depozitele în valută. Asta în timp ce în străinătate dobânzile la vedere variază în jur de 8-9%, în funcție de sistemul de depunere. Rezultă, la o socoteală sumară,

că băncile din România frustrază depunătorii „la vedere” de circa 450 USD/an la un depozit mediu de 10.000 USD. Pare puțin, dar nu este deloc așa dacă avem în vedere că sunt zeci de mii de depunători care pierd - fiecare - contravaloarea unui salariu minim lunar.

În schimb, la împrumuturi, BRCE percepe dobânzi de circa 50%, în timp ce în străinătate asemenea dobânzi nu trec de 13%. Diferența este uriașă pentru domeniul bancar și se poate spune că BRCE pur și simplu bagă mâna în buzunarul clientului. Dacă cineva susține că „și BRCE trebuie să trăiască”, îi reamintim că salariile și celelalte cheltuieli (chirii, apă, lumină, căldură ș.a.) sunt asigurate prin perceperea comisionului bancar la fiecare dintre operațiile efectuate. Care comision este și el mai mult decât piperaț fată de cele practicate la băncile din străinătate.

Ca la noi, la nimenea
Să vedem care sunt facilitățile acordate de BRCE și modul în care este privită clientela sa, cea bună numai de muls.

Programul de lucru (8.30-12.30) este mult prea redus față de cel strict necesar, care ar trebui să fie minim 6 ore. Ca să fixezi un program de 50% lucru cu publicul, înseamnă să protejezi inutil

proprii funcționari și să nu-ți pese de necesitățile clientelei.

Aceasta cu atât mai mult cu cât solicitanții se descurcă greu în zona ghișeelor, unde lipsește un birou de informații, iar ghișeele nu afișează operațiile specifice efectuate de fiecare.

La dezordine contribuie și modificarea mult prea frecventă a destinației acestor ghișee, constatându-se o neechilibrare a lor (unele prea aglomerate, iar altele fără lucrări curente).

Aspectul general al mării săli este și el execrabil. Pe jos zac gunoaiele, lumina este slabă, pendula nu credem să fi mers vreodată, în sală este depozitată mobilă dezafectată, lipsesc delimitatoarele de ghișee, pixurile sunt legate cu sfoară, personalul este nepolitic, ba chiar ostil când sunt solicitate informații.

Asta la cea mai importantă bancă a țării!

Interiorul sălilor este reflectat și în exterior. La cele cinci - șase intrări separate nu este menționată destinația fiecăreia, clientul trebuind să intre la întâmplare și să se intereseze de operațiuni, deoarece nu există (am mai spus) un birou de informații. Nu există nici un fel de apărător de ploaie sau de soare; și chiar dacă acest lucru nu a fost prevăzut prin construcție, nu înseamnă

că nu se poate veni în preîntâmpinarea nevoilor actuale ale clientelei.

O simplă radiografie, la întâmplare

Am făcut o radiografie în modul de lucru al BRCE, cu clientela într-una din zilele trecute. În jurul orei 11.00 nu se intra în sala mare, iar lumea era ținută pe trotuar spre a se face transporturi de valori, la și de la teaur. Nu am înțeles de ce asemenea operațiuni se fac în timpul - și așa minim - de acces al publicului în instituție și nu în afara programului. La ora 12.00 am intrat în sala ghișeelor și m-am așezat la coadă.

La 12.15 s-a comunicat că nu mai funcționează calculatorul, dar nu am reușit să ieșim din sală (unde am rămas blocat) deoarece - din nou - se făceau transferuri de valori la teaur.

În jurul orei 12.30 am plecat fără să fi reușit să fac vreo operație.

Am pierdut o oră și jumătate din cauza unei proaste organizări. Este drept că fiind marț, erau trei ceasuri rele - și am vrut atunci să am o convorbire cu dl. director adjunct Grigore Maimut privitoare la tratarea clientelei. Cum acesta era mereu ocupat, nu am mai consumat toate cele trei ceasuri de marțea și am plecat...

Silviu N. DRAGOMIR

Protecția mediului

S.O.S.! Pădurea! (II)

Din datele publicate (incomplete) se estimează că, dintr-un total de circa 141.000 mii de hectare existente în Europa, circa 49,7 mii de hectare sunt distruse de poluare ceea ce reprezintă 35%. Cele mai afectate păduri sunt în fosta Cehoslovacie cu 71% din total, Grecia și Marea Britanie cu 64% din total, Germania de Vest și Estonia cu 52% din total, Polonia cu 49% din total și lista poate continua.

În România fenomenul de distrugere a pădurilor este într-o continuă creștere datorită atât propriei industrie cât și poluării transfrontieră, de la alții. În anul 1980 se estima că numai o suprafață de pădure de circa 56.000 de hectare era afectată de poluare. Azi această cifră a crescut la 350.000 de hectare, din care 110.000 de hectare intens poluate. Principalele suprafețe de păduri poluate se prezintă în tabel.

Județul	Suprafața poluată (ha)	Județul	Suprafața poluată (ha)
Alba	9.330	Hunedoara	28.167
Arad	1.200	Maramureș	3.910
Argeș	14.370	Neamț	10.745
Brașov	1.100	Prahova	3.450
Bacău	2.700	Sibiu	15.800
Bihor	10.500	Timiș	3.030
Gorj	3.610		

Dintre aceste suprafețe 11% sunt formate din rășinoase și 89% din păduri cu specii diferite de arbori. Comparativ cu țările din Centrul și Estul Europei (Germania, Cehia, Slovacia, Polonia) suprafața de pădure aflată sub influența poluării este mult mai redusă. Explicația este că aceste țări, încă din secolul trecut, și-au modificat radical fondul forestier prin extinderea rășinoaselor în areal și în afara acestuia. Nu trebuie să se creadă că în țara noastră cantitatea de poluanți a scăzut. Fenomenul se explică prin structura diferită a fondului forestier format, în cea mai mare parte, din foioase mult mai rezistente la acțiunea poluanților, iar în zonele industrializate monocultura de rășinoase în areal și în afara acestuia este redusă.

Specialiștii germani au fost primii care au identificat, încă din 1980, cauzele „morții pădurilor” și sunt de părere că poluarea atmosferică, îndeosebi cu dioxid de sulf și oxizi de azot, este incriminată de distrugerea pădurilor („Dreptatea”, seria A-V, nr. 72, 1995, p.14). Totuși, până în prezent, nu sunt elucidate complet mecanismele prin care au loc uscarea pădurilor. Majoritatea specialiștilor cred că asupra pădurilor acționează un complex de poluanți format din dioxid de sulf, oxizi de azot, metale grele, ozon și multe alte substanțe cu efect sinergetic. Acești poluanți pot da naștere ploilor acide care se prezintă sub formă de particule solide, fulgi de zăpadă, ceață, ploii etc.

Termenul de „ploii acide” a fost redescoperit, el fiind definit pentru prima dată de chimistul englez Robert Agnes Smith, în 1872, într-o amplă lucrare de 600 de pagini, în care descria rezultatele observațiilor sale în legătură cu corelația dintre cerul întunecat din zona orașului Manchester din nordul Angliei și aciditatea ploilor din regiune. Aceste ploii se definesc ca precipitații atmosferice cu un pH sub 6. În multe

zone industriale ale Europei s-au semnalat ploii acide cu un pH cuprins între 4,5-5,5, iar în unele regiuni din Italia chiar cu un pH de 2,6 ceea ce reprezintă „tărja” unui acid puternic.

În zilele noastre, ecologul F.H.Bormann de la facultatea de silvicultură a Universității Yale din SUA a analizat stresul suferit de ecosistemele din pădurile situate în nord-estul SUA și a ajuns la aceleași concluzii ca și ale altui specialist, Newcombe, referitoare la stresul fizic al ecosistemelor din Africa. Trebuie precizat că Bormann s-a ocupat de efectele poluării aerului și ale ploilor acide. Cercetările sale au arătat că la început stresul produs de poluare este minim, dar pe măsură ce crește nivelul de poluare speciile mai sensibile încep să fie afectate ducând la modificarea structurii de ansamblu a ecosistemului. Poluanții acizi se depun, la început, pe coroana arborilor celor mai înalți din pădure, care reprezintă un paravan natural împotriva vânturilor, după care se scurg în jos, spre sol, unde atacă rădăcinile și neutralizează elementele de bază, apoi sunt atacați arbuștii și ierburile. Ajunși pe frunze sau ace componente ploii acide blochează funcționarea stomatelor (orificii microscopice care permite arborelui să „respire”). În felul acesta este perturbat fenomenul de fotosinteză ducând la fotosinteza aparentă cu schimbări profunde în chimia arborelui. Aceste fenomene au ca efect decolorarea frunzelor și a celor și îmbătrânirea prematură. În final ploaia acidă înlătură elementele nutritive de pe frunze, iar prin blocarea sistemului respirator, circulator și „digestiv” arborele moare încet de foame. Unele păduri aparent sănătoase sunt capabile să absoarbă poluanți o perioadă îndelungată înainte de a prezenta semne de stres. Pe de altă parte, stresul chimic acționează, adesea, asupra arborilor mai sensibili la unele stresuri naturale (abiotice) ca seceta, căldura și frigul excesiv, vântul, mana cât și atacul insectelor și bolilor. O creștere a populației de insecte poate fi, uneori, un indice de slăbire fiziologică a speciei respective de plante sub acțiunea unui poluant. Unii cercetători afirmă că unele substanțe alojene în cantități mici, mai ales, cu azot și, chiar, cu sulf pot avea un rol benefic asupra ecosistemelor pădurilor acționând ca fertilizanți naturali. Chiar și praful de ciment, în unele zone cu aciditate ridicată, are un efect neutralizant.

O pădure supusă acțiunii adverse datorită poluanților are un aspect deprăntat. De exemplu, în cazul molidului ramurile de culoare verde închis, mai întâi, se apleacă, după care, într-o perioadă de la cinci săptămâni la trei ani, crengile se acopă cu pete galbene, apoi maronii. Molidul își pierde treptat acele, fără ca altele să mai crească rămânând pleșuv la vârf. Capătă un aspect piernic și unele crengi lăsate în jos iar altele ridicate. În lupta pentru existență molidul dă naștere la un număr mare de conuri și de muguri de „anxietate”, niște crengute minuscule, care cresc neregulat în jurul ramurilor. Rădăcinile și trunchiul se contorsionează și dă înapoi, după care cade pradă stresurilor naturale.

Cercetările ecofiziologice au demonstrat că în viața arborilor aflați sub influența stresului produs de poluanți se pot distinge trei momente critice:

încercarea de respingere a stresului manifestată printr-o activitate fiziologică mai intensă; cedarea parțial reversibilă când daunele ajung la 35-65%; cedarea totală și moartea când distrugerile depășesc 65%. În faza finală activitatea fiziologică se reduce la minim, iar ribozomii, centrul respirator și plantelor sunt distruși. Pe măsura acumulării stresului de poluare scade productivitatea pădurii, iar capacitatea ecosistemului de a se autoregenera se diminuează.

Odată cu scăderea numărului densității acoperământului vegetal scade și cantitatea de substanțe nutritive conținute în sistem. Ca și în cazul defrișării pădurilor prin tăiere și în cazul dispariției ecosistemelor sporesc scurgerile torentiale produse de ploii și apare eroziunea solului cu tot cortegiul său de daune aduse mediului.

Corneliu-Anton COCIAȘU
Asociația inginerilor PNTCD

SORIN LEPSA, deputat PNTCD (Brașov): „Farmaciștii particulari în mare dificultate!”

Farmaciile au fost printre primele unități de stat privatizate conform decretului 54/1990 și a Legii 31/1990, prin acordarea locației de gestiune și constituirea de SRL-uri.

Ținând cont că medicamentele au prețurile stabilite prin ordin al Ministerului Sănătății și al Ministerului de Finanțe, veniturile farmaciștilor sunt incomparabil mai mici decât cele obișnuite din alte activități de comerț. În prezent, Ministerul Sănătății preconizează privatizarea prin licitație a acestor unități, care va conduce la anularea eforturilor oneste depuse de farmaciștii timp de 5 ani.

Dl. deputat S. Lepșa solicită ca Ministerul Sănătății să colaboreze cu Liga Farmaciștilor din România pentru a găsi împreună o soluție rezonabilă de privatizare, în vederea asigurării populației cu medicația necesară.

„Va lăsa guvernul industria de apărare pe butuci?”

Județul Brașov se confruntă cu mari probleme sociale, având în vedere degringolada industriei de apărare reprezentată de întreprinderi ca: IAR-Ghimnav, METROM, Uzina 2, Uzina Tohan, Combinatul Chimic Făgăraș, Combinatul Chimic Victoria și altele. Dl. deputat S. Lepșa solicită primul ministru să prezinte în fața Parlamentului programul și strategia Guvernului în vederea menținerii capacității de apărare a țării, indicând și modul de rezolvare a problemelor sociale din domeniul industriei de apărare.

Condiția ieșirii din marasmul politic în care ne aflăm

Nu figurez printre semnătarii moțiunii în dezbatere nu pentru că nu aș fi de acord cu imputările pe care le conține la adresa guvernului, ci din contra, pentru că, reținând doar câteva reproșuri, și nu pe cele mai grave, restrâng sfera greșelilor acestuia, diminuându-i implicit responsabilitatea.

Partidul din care fac parte, alături de majoritatea opoziției, a girat politica externă a guvernului și accesul României în forurile europene, convins că acționează în interesul țării, dar și în speranța că, angajat pe această cale, guvernul o va urma cu bună credință.

Faptele mă obligă să îmi mărturisesc dezamăgirea. Europeanismul de față aș fișat de guvern și acoliții săi ascunde în fapt un hibrid capitalisto-comunist menit nu să instaurze democrația și economia de piață, ci să le compromită.

Pătrunși de teoria marxist-leninistă a genezei necinstite a averilor, neocomuniștii înfeudați puterii o practică în paralel cu o caricatură de democrație în care libertatea majoră este corupția, favorizată de o autoritate învâluită în ceață, tergiversări și mistificări.

Se cultivă la maximum divergențele între grupurile de interese și se încearcă înșelarea opiniei publice interne și externe prin danaturarea sensului cuvintelor.

Credincios lozinci „un pas înainte doi pași înapoi”, guvernul înțelege ca prin „reglementarea” dreptului de proprietate să legitimize abuzurile comuniste, iar prin privatizarea-tergiversată deliberat - o formă de pulverizare a proprietății și în special, a deciziei - o variantă originală a proprietății socialiste. Mă văd silit să trag o concluzie pe care timpul nu-mi permite s-o motivez, dar nici nu socotesc absolut necesar s-o fac, deoarece se impune din ce în ce mai clar întregii opinii publice: pentru ieșirea din marasmul politic în care ne aflăm, primul pas trebuie să fie schimbarea guvernului și a mentalității pe care acesta se străduiește să o cultive.

Senator
Ion MANEA

Rândurile de mai jos le-am scris pornind de la un joc imaginativ: legătura dintre un termen din dicționarul tehnic și cuvântul sinonim aflat în dicționarul limbii române.

Să începem cu începutul, adică, cu litera A unde își găsește locul și termenul alatrie.

Dacă pentru mulți dintre dvs acest termen învâtat încă din școală și-a pierdut înțelesul, a fost uitat, cu ajutorul dicționarului explicativ al limbii române îi putem găsi sensul fără a greși în cuvântul dedublare care înseamnă a avea două stări, două aspecte sau două forme diferite, mai pe românește spus - două fețe.

Și pentru a înțelege jocul, care vă asigur că este foarte serios, să-l aducem pe tărâmul politicului, stimați cititori.

În multe ocazii puterea, guvernantații fac declarații care sună frumos la ureche. Astfel auzim: „Dorim integrarea în uniunea europeană. Dorim

Explicații la o capcană

În ultimul timp s-a discutat mult despre Ordonanța „1”/1995 a guvernului. Mulți au căzut în capcana de a spune: „această ordonanță este bună, ea era necesară, pentru că stabilește o bună lege economică”.

Îmi amintesc o anecdotă despre cuplul Ceaușescu, în care ea, îl întreabă, auzind ceva despre... legea gravitației: „dar pe asta - când am mai dat-o, Nicule?” Nu putem aprecia sau încuraja guvernul în activități academice care să ducă la enunțarea unor legi... fie și economice.

Lăsând gluma la o parte, capcana era ceva mai mare, căci Ordonanța „1” prevede că nu se pot modifica salariile dacă nu crește productivitatea muncii (în speță, eficiența economică - mai simplificat spus). Ea prevede însă unele înlesniri, împotriva principiilor sale, dacă salariile sunt prea mici.

Să vedem totuși din ce este compus prețul produsului și care este rolul salariilor în aceste produse.

Dacă pornim de la ce vede cumpărătorul, adică salariatul ieșit pe poarta fabricii sau combinatului, prețul conține în primul rând Taxa pe Valoare Adăugată (TVA).

Această taxă (de 18% în România) se aplica adaosului comercial, dar ea a fost aplicată și produsului intrat în magazin, și subansamblelor acestuia, și energiei electrice, și convorbirilor telefonice ale directorului ș.a., adică întregului cost. Deci, statul - guvernul încasează practic 18% (o cincime) din tot ce mișcă sau a fost produs în această țară. (Ce mai încasează el și ce face cu banii este o altă discuție).

În preț mai există și beneficiul producătorului, vânzătorului și intermediarilor, care ajunge la 20-30%, uneori depinzând de produs (a nu se confunda cu adaosul comercial). În raport cu ceea ce se întâmplă în alte țări este enorm.

Firme de renume (Bayer, Krupp, Alcatel ș.a.) se mărginesc, de regulă la 2-3% în anii buni. Din aceștia, oricum statul mai ia 38% (peste o treime, deci).

Din cauza modului socialist de organizare a acestei țări, societățile economice nu au bani proprii, capital (decapitalizarea nu s-a reparat cu nimic în acești 5 ani) și atunci pentru orice operațiune împrumută, cu dobânzi consistente care ajung la bănci. Aceste dobânzi uneori reprezintă 20-80% din preț. Din profitul băncilor, în speță din dobânzi, statul ia până la 80%. Mai există taxele vamale, unde e cazul, accize, amortizări, amenzi și alte taxe sau penalizări etc.

Și, în fine, vin salariile. Aceste salarii au asociată Contribuția pentru Asigurări Sociale (circa 25%), mai puțin vizibilă, și impozitul, care în medie este cam 25-30%. Acestea merg tot la stat. Cum statul nu a privatizat mare lucru și oricum are sectoare proprii neprivatizabile, practic el este un mare patron.

Acest mare patron poate renunța la câștigurile sale în favoarea unei armonii sociale sau, în cazul disperat prezent, pentru a asigura un trai minimal (departe de decent) celor exploatați, cum îi numeau foștii noștri profesori (azi miniștri) pe cei ce muncesc.

Deci, ca să corectăm salariile, este posibilă și o mai bună repartiție a costurilor (beneficii, taxe, impozite, dobânzi bancare etc.). Ori, dobânzile bancare au tendința să scadă, impozitele au scăzut puțin, beneficiile pot fi și ele diminuate.

Cealaltă cale, singura oferită de ordonanță, condiționează traiul celor mulți de confortul echipelor de conducere, marcând incompetența - recunoscută - a echipelor manageriale de jos până sus.

În unele zone economice, salariile nu depășesc 10-15% din costul produsului. Adică, modificarea cu 10% a dobânzilor sau cu 7% a impozitelor trebuia să se regăsească în salarii, foarte consistent. Căci nu este în buzunarul celui ce produce, desigur este în altă parte.

Necazul provine din cercul vicios pe care guvernul actual sau nu-l vede (din incompetență) sau nu vrea (din rea credință) să îl spargă.

Dacă nu există putere de cumpărare (piață internă) prin creșterea salariilor și, în general, a veniturilor populației, nu există nici desfacerea produselor realizate, adică cerere de producție. „Exportul, o datorie patriotică”, lozincă binecunoscută până acum cinci ani și reluată recent, știm la ce a dus: la moartea pieței interne și la viața cu salam cu soia. Pentru unii.

Lect. univ. dr.
Corneliu A. Apostol STĂNESCU

BARBU PIȚIGOI, deputat PNTCD (Argeș): „Ce măsuri s-au luat în județul Argeș pentru aplicarea hotărârilor judecătorești definitive, referitoare la Legea 18/1991?”

Adesea, din nepriceperea sau reaua credință a comisiilor pentru aplicarea Legii 18/1991, s-au creat foarte multe nemulțumiri în județul Argeș, cetățenii îndreptățiți fiind puși în situația de a-și măcina timpul, banii și nervii pe scările tribunalelor. Din păcate, chiar și beneficiind de hotărâri judecătorești favorabile - rămase definitive -, multora dintre ei nu li s-a făcut dreptate până la capăt.

În acest sens, dl. deputat B. Pițigoi solicită să i se comunice numărul de reclamații înregistrate la Poliția județului Argeș și modul lor de rezolvare.

„Prețul recoltării mecanizate să fie corelat cu prețul de achiziție a păioaselor!”

În curând, recoltarea păioaselor va atinge punctul culminant, dar dificultățile majore întâmpinate de țărani - între care monopolul statului asupra mașinilor agricole și de aici prețurile excesive practicate - nu au fost nici pe departe atenuate.

Dl. deputat B. Pițigoi solicită Ministerului Agriculturii și Alimentației să i se comunice intențiile în vederea fixării unor limite de preț la recoltarea mecanizată, în corelație cu prețul de monopol de stat la achiziția păioaselor.

Despre alatrie

integrarea în structurile euroatlantice, dorim privatizarea, respectăm convențiile și tratatele europene, charta omului, drepturile minorităților” ș.a.

Dar, când se ivesc ocazii concretizării unei acțiuni sau alta din cele mai sus și nu numai, atunci începe corul răgușit al demolarilor de țară și neam cu lozinci care au făcut înconjurul Europei și aiurea că nu ne vindem țara, și tot ei fac spume la gură sau își scuipe în barbă că România este înconjurată de dușmani, că NATO este o organizație criminală iar pentru unele minorități naționale sunt adesea epitețe din cele mai josnice pentru care bunul simț mă îndeamnă să nu le aștern pe hârtie.

Întrebată puterea cum este cu puțință ca de la tribuna parlamentului

României să se facă asemenea declarații, un ins sau altul, fie el președinte sau purtător de cuvânt dau un răspuns cinic: „Declarațiile au fost făcute în nume propriu și nu prezintă punctul de vedere al partidului respectiv”.

Dar când declarații în nume propriu nu trebuie să te deplasezi pe banii bietului român în mai știu eu ce colț de țară, înconjurat de un alai comandat și repet pe banii poporului, a contribuabilului.

Asta se cheamă sfidare

Am auzit la spovedania ateistă, înțeleptă, vă rog, ultima conferință de presă a domnului Iliescu, că România este: „o oază a stabilității” și asta în timp ce pe străzile Bucureștiului și în

multe orașe ale țării, zeci de mii, sute de mii de oameni manifestau cerând un trai decent.

Acesta este jocul dezinformării. Un joc perfid. Cine denigrează parlamentul? Cine batjocorește această instituție poate singura democratică din această biată țară. Chiar dvs domnilor care vă aflați în scaunul puterii! Cum este posibil ca un „domn” administrator să spună celor de la comisia europeană, care a venit să vadă în teritoriu aplicarea „democrației originale”: „că noi, guvernantații, aplicăm legile făcute în parlament”.

Ce scuză? V-ați spălat pe mâini precum Pilat din Pont. Dar ați mai și murdărit obrazul României „domnule”, căci majoritatea parlamentară vă aparține.

Țara este bolnavă, bolnavă de minciună, de corupție, de demagogie. Dar ajunge. Cred că ați înțeles ce înseamnă alatrie. Și nu numai.

Florin RĂDUCANU

Reflecții asupra democrației creștine

Principiul subsidiarității (I)

Decadența și dispariția sistemului feudal, rigid și dogmatic, dar atât de solid așezat în Europa sute de ani, a fost un eveniment pe care nu l-a deplâns nimeni.

Pe ruinele sale s-au instalat, treptat, noile state ale Europei; multe dintre ele vor avea configurația hotarelor asemănătoare, în linii mari, a frontierelor cunoscute nouă din secolul XX.

Tot atunci, ca o adevărată lumină a biruinței asupra a tot ce fusese depășit prin eforturi și în timp, asupra bătrânului continent a început să se reverse gustul și trăirea libertății. Artiștii, filozofii, istoricii, oamenii de rând chiar și biserica au început să se poată bucura de ea. Un suflu nou a început să stimuleze marile spirite, în necontenită căutare a adevărului și a ceea ce era, sau părea a fi necunoscut! Libertatea începea nu numai să fie trăită și gustată dar, cu totul normal spiritului omenesc, a devenit și un subiect important de căutare teoretice. Și nu gratuit, în scopuri academice, au abordat filozofii și artiștii acest subiect: în curând în fața noului locatar al Europei – individ/cetățean liber, va începe să se profileze un adversar redutabil – se chiar statul în persoană. Mai periculos, cu mai multe resurse și mult mai puternic decât vechii seniori feudali.

În fața noului pericol, s-au cristalizat treptat două direcții de „rezistență”. Mai întâi individualismul – funciar neîncercător în utilitatea și eficacitatea puterii publice centralizate cât și în misiunea charismatică a Statului – ca un element de bază a filozofiei liberale. Ulterior, a fost enunțată, rod al acumulărilor de idei – idei trecute inerent prin îndelungate momente de căutare dar și de ezitări – și doctrina socială a Bisericii. La aceste dezbateri asupra raporturilor dintre individ și stat, stat și societate, dezbateri începute în sec. XVIII și au continuat până azi, un aport fundamental l-au adus și filozofii creștini. Citez doar câteva

nume celebre care au lăsat urme adânci în filozofia politică a secolului nostru: Jacques Maritain, Emmanuel Mounier și Nicolai Berdiaev.

Osmoza realizată în timp, ireversibil, între libertate, ca ansamblu larg de idei și norme – întotdeauna actuale social și politic – cu elementele relevante și compatibile pentru fiecare din curentele de gândire de care am amintit, va conduce la sedimentarea unui set de idei cu un conținut nou, constituind un principiu general. Profund în esență – prin interferențele sale cu gândirea creștină – și cu aplicații largi în constructul societal, acesta este cunoscut de obicei sub denumirea de principiu subsidiarității.

Sursele subsidiarității

Libertatea. Dacă începuturile liberalismului (re)descoperă existența individului și eficiența economică a

analiză reflexivă asupra: • legăturilor sale cu condiția umană • proiectiei în conștiința și istoria umanității • implicarea sa în funcționarea instituțiilor statului.

Libertatea capătă astfel un conținut mai larg, chiar dacă se apropie de zona teoretizărilor abstracte, dar totuși rămâne un concept operant, prin formulările general însușite în viața publică, precum: libertățile cetățenești, libertățile individuale etc.

De ce nu s-ar putea teoretiza și folosi în practica publică și „libertatea de grup” sau/și „libertatea de comunitate” sau „a comunității”? Literatura este săracă, sau poate dezinteresată spre aceste formulări, dar această zonă este deosebit de „atractivă” și de fertilă pentru democrația creștină.

În genere, conținutul acestor sintagme – multe dintre ele familiare azi opiniei publice – definește libertățile pozitive enunțate și accep-

SORIN LEPSA,
deputat PNTCD
(Brașov):

„PNTCD - în sprijinul pensionarilor din agricultură

Grupul nostru parlamentar a înaintat Camerei Deputaților o propunere legislativă prin care pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale agricultorilor se integrează în sistemul asigurărilor sociale de stat. În acest fel, nu vor mai exista pensii de câteva sute de lei, după munca de o viață a foștilor cooperatori. O dată și o dată trebuie să se facă dreptate țărânului român!

anumit nivel – libertatea alegerii și a deciziei responsabile, libertatea propriei realizări. Ceea ce impune și restructurarea atitudinii față de individ de către grupurile și comunitățile umane. Ideea rămâne aceeași și la scară mai mare, prin atitudinea statului față de aceleași grupuri sau comunități umane, definite nu numai numeric sau teritorial dar și, mai ales, conceptual, prin propria libertate. Ca o extindere naturală de la calitatea de „persoană umană” la „persoană de grup” sau „persoană comunitară”.

În gândirea creștină „...creația nu poate fi despărțită de libertate. Numai cel liber creează. Din necesitate se naște doar evoluția; creația se naște din libertate” observa Nicolai Berdiaev. „Libertatea presupune actul care emană din ea; or, actul e întotdeauna act creator. Libertatea este temeiul fără temei al existenței și ea este mai adâncă decât via existentă. Este o fărâmiță de adâncime, insondabilă, adâncul ei este taina ultimă... Nu poate fi raționalizată, dar în ea trăiește rațunea divină. Libertatea este o forță creatoare pozitivă și nu un arbitru negativ”.

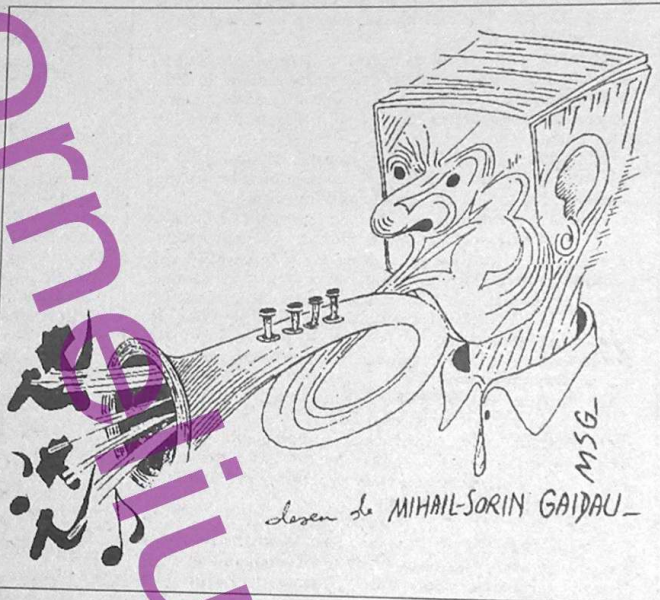
Libertatea ca „forță motoare pozitivă” cum o definește Berdiaev, este opusă de către democrația creștină atât „forțelor spontane ale societății” – într-o viziune pur liberală, cât și forțelor „publice” organizate coercitiv – mai mult sau mai puțin – de către socialiști.

Această libertate, în care trăiește rațunea divină și care este pătrunsă de iubirea universală, este actul creator al deciziei „mele”, pentru „mine”, dar cu implicații de suprafață – și pentru „el”, „pentru noi” și „pentru voi”. Și reciproc!

Aceste considerații ale gândirii creștine, la nivelul filozofiei fundamentale, vor influența și formulările instituționale, fie ele generale sau particulare asupra libertății așa cum apar ele enunțate în discursul public.

(va urma)

Dinu GHILA

individualismului, sec. XIX a adus în plus tuturor păturilor sociale conștiința, elogiul libertății – libertatea percepută nesistematic și fragmentar, până atunci – și a răspândit pretutindeni pe continent această stare de spirit.

Cercetătorul interesat în problematica libertății va remarca, cu destulă ușurință, că aceasta poate fi privită de la câteva nivele.

La primul nivel, al discursului cotidian pozitiv, libertatea caracterizează acțiunile umane motivate și responsabile. Actele declarative, înțelegerea semnificației manifestării libertății fiecărui individ, nu se pretează întotdeauna – în viață, în realitățile lumii atât de imperfecte în care trăim – la generalizări. „Ce este libertatea pentru cei ce nu pot să facă uz de ea?” se întreabă Isaia Berlin. Pentru a se putea răspunde la acest gen de întrebări, libertatea trebuie abordată la un alt nivel, printr-o gândire morală și politică. Discursul despre libertate devine o declarație morală iar libertatea o valoare cu prioritate.

Orice investigație serioasă despre libertate se transpune aici într-o

tate public, de către instituțiile statului modern.

Pășind spre ultimul nivel, discuția asupra libertății implică o abordare filozofică fundamentală asupra istoriei și existenței umanității. Libertatea devine un model de „a fi”, de „a exista” într-o realitate în care omul poate fi doar un simplu element constitutiv, decorativ social sau – în anumite condiții – mai mult decât atât, adică să-și poată determina propria soartă și să devină un element creator de istorie.

Pincipiul fundamental al gândirii liberale prin care „se cuvine să dăm o ordine mult posibil forțele spontane ale societății și recurgând în măsură cât mai redusă la constrângere” (Friedrich Hayek), democrația creștină îi va opune folosirea în plan social și prin solidaritate a forțelor conștiente ale societății, prin respectarea și conștientizarea demnității umane și, în aceeași măsură, recurgând cât mai puțin la constrângere. Filozofia creștină opune coerciției – spre un

MIRCEA MIHAI
MUNTEANU, deputat
PNTCD (Prahova):

„Să sprijinim
tineretul”

România au vocație de constructori, lucru dovedit atât în țară cât și dincolo de hotarele ei. Beneficiarii externi au fost mulțumiri de performanțele constructorilor noștri, în majoritate tineri. Amplificarea cooperării cu alte țări pentru realizarea a personal românesc a unor obiective constituie una din căile de rezolvare a problemei șomajului, mai ales în rândul tinerilor. În acest sens, dl. M. M. Munteanu cere guvernului să promoveze de urgență „Proiectul de lege privind reglementarea acțiunilor de cooperare externă pentru ocuparea forței de muncă”, proiect promis încă de anul trecut!

Republică sau Regat?

Mai este aceasta o problemă de actualitate de vreme ce Constituția României prevede ca unica formă de guvernământ și care nu poate fi schimbată, Republica? Mai ales că referendumul prin care s-a aprobat Constituția, nu a avut alt rost decât să confirme faptul că, prin aprobarea Constituției, cetățenii României s-au pronunțat fără să știe împotriva Monarhiei. Astfel, „emanații” revoluției și-au impus punctul de vedere, ocotind calea propusă de partidele politice din opoziție, ca formă de guvernare să fie stabilită printr-un referendum pe această unică temă, după ce se vor sterge urmele a 45 de ani de defăimare a Monarhiei de către dictatura comunistă, prin reabilitarea adevărului istoric sau prin anularea actului de abdicare.

Cele petrecute sub actualul regim prezidențial: confiscarea revoluției din decembrie 1989, invaziile minerești, renegarea - socotindu-le greșeli sub presiunea occidentalilor - a Legii fondului funciar și a restituirii de către foștii proprietari a caselor naționalizate, reanimarea comunismului sub formă cosmetizată a socializmului cu față umană, tolerarea corupției de care beneficiază clientela politică pentru a scapa puterea economică, agitația și disensiunile din mișcarea sindicală, generarea de disensiune interetnice pe false probleme, numai pentru a crea Presedintelui ales „pentru liniștea noastră” aureola de „despot înțelept” - pentru care și-a exprimat cândva opțiunea, - orientarea politică și economică spre centrul de Putere de la Moscova și multe alte aptitudini antioccidentale, toate acestea se constituie în argumente serioase pentru abolirea instituției prezidențiale.

Cu toate slăbiciunile sale care au coborât nivelul de trai sub limita suportabilului, Republica noastră,

pentru a se arăta de neînlocuit, critică Monarhia Constituțională, considerând-o o formă anacronică pentru motivul nemărturisit că unde este Monarhie, nu există comunism. Nu se spune o vorbă despre monarhia din Spania, care a făcut trecerea de la totalitarism la democrație și unde guvernează partidul socialist, nici de trecerea Japoniei de la feudalism la democrație numai cu ajutorul Mikadoului, nici de rolul lui Norodom Sianuk în trecerea Cambodgiei de la comunism la pluripartitism, nici de diferența dintre liniștitul regat marocan și agitata republică algeriană.

Nimeni de la noi nu vorbește de bunăstarea și libertatea care există în regatele europene, unde problemele sociale au fost la timp rezolvate prin evoluția instituțiilor statale, datorită arbitrajului monarhului asupra activității partidelor politice.

Iată de ce problema: România, Republică sau Regat? rămâne de actualitate. Rezolvarea ei trebuie să înceapă cu restabilirea adevărului istoric: ce a însemnat Monarhia în făurirea statului român de la Unirea Principatelor până la 23 august 1944 și ce a însemnat Republica instaurată împotriva voinței poporului român din 1947 până acum?

Alianța Regalistă care grupează majoritatea formațiunilor pro-regaliste din România își asumă acest rol, fixându-și ca prime obiective: difuzarea unui rezumat al evenimentelor politice și sociale din timpul Regatului României și reamplasarea statului regilor noștri, înlocuite de comuniști cu statuele lui Lenin, Stalin și Groza.

Pentru aceasta cerem sprijinul tuturor celor care cred în reînvierea spiritului civic sănătos, datorită căruia am supraviețuit două milenii. Altfel, în golul istoric și urbanistic de acum, vor apare statuele lui Ceaușescu, Iliescu, Verdet și ai altor români roșii,

care se și văd neclintii de pe soclul statuiilor lor, după cum de neclintit s-au crezut în viață, din scaunele în care i-au pus marii tirani comuniști ai secolului nostru.

Constantin LĂȚEȘU

„Omul care râde” și „Omul care aduce ploaia”

Deși între aceste două personaje (literare) nu există nici o legătură (primul aparținând unui roman francez din secolul trecut, iar al doilea - unei lucrări dramatice americane din secolul nostru), nu este prea greu de demonstrat că, la noi în țară, ele ar putea fi înfrunghiate de unul și același om. Dar, mai întâi, câteva explicații:

În „Omul care râde” este vorba despre un biet clown cariu, de mic copil, i s-a lungit deschizătura gurii, prin două creștături spre urechi, în așa fel încât dădea impresia că râde întruna.

În „Omul care aduce ploaia” este vorba tot despre un soi de circar care, însă, pretindea că-i poate scăpa pe fermieri de seacă, aducându-le apa mult visată. Dacă eroii acestei piese a avut noroc - ploaia venind în cele din urmă, fără (evident) nici o contribuție din partea lui - nu același lucru se poate spune despre eroul romanului care, nepunând scăpa de (haz de) necaz, râdea cu gura până la urechi, chiar când era pe năsălie!

În încheiere, pentru a-i ajuta pe cei care n-au ghicit (încă) cine este contemporanul și concetățeanul nostru care ar putea întruni „calitățile” celor doi eroi evocați mai sus, le voi oferi câteva date suplimentare:

- Râde întruna, chiar și când dă mâna cu... orbii, când îi numește pe studenții „golani” sau pe (unii) ziaristi „animale”;

- Este specialist în... „ape” (mai ales în cea de... trandafiri), aducând (de când este la Putere) nu numai ploaie, inundații și alunecări de teren, dar și alte „bucurii” ca: incendii, catastrofe aeriene și feroviare, cutremure, SIDA, tuberculoza, creșterea mortalității și descreșterea natalității etc.

...Foaie verde de trei roze/ Să v-arăt și niște... poze?

Prof. Gh. CONSTANTIN

Unde este balaurul...

Îmi amintesc de o întâlnire a scriitorilor cu Ceaușescu, în care a fost dată indicația de a se abandona poveștile cu prinți și prințese, cu feți-frumoși și balauri și să fie scrise povești cu feți-frumoși comuniști. Scriitorii de povești își amintesc mai bine când și cu ce ocazie a fost consfătuirea, congresul, sau cum s-o fi numit chemarea pentru indicații. Și mă întrebam atunci cum poate fi scrisă o poveste cu asemenea personaje. Dacă bănuiam totuși că feți-frumoși trebuie să fie revoluționari de profesie, nu-mi puteam închipui cu ce pot fi înlocuiți balaurii. Și, spre rușinea scriitorilor, nici unul nu a reușit să valorifice această inestimabilă idee. Au fost încercări, însă din nici una din acestea nu au rezultat înlocuitorii de balauri. Astfel, am trecut povestea poveștilor la capitolul de nerezolvate. Mi-am amintit însă de congresul cu pricina, sau ce-o fi fost, ascultându-l pe președintele Iliescu povestind despre faptele sale vitejești. Și abia atunci am înțeles că balaurii nu pot fi văzuți. Pentru că balaurii, fiind în comunism, s-au dat de trei ori peste cap și s-au transformat în feți-frumoși. Și așa au trăit fericiți multe decenii în aceeași piele - balauri și feți-frumoși - în palatele construite de sclavii lor. Numai când poporul nu a mai suportat aspirarea balaurului și-a sacrificat unul din capete, arătându-l ca singurul, pentru a rămâne celelalte șase în chip de feți-frumoși salvatori. Astfel s-a reinstalat balaurul în aceleași palate, chemând poporul la supunere și consens. Iar ghearele care au răpus suflete nevinovate sunt acum lustruite, vopsite, decorate cu stele, iar cele care, cu totul și cu totul întâmplător, au cazut în dizgrația balaurului sunt arătate ca fiind ale capului tăiat. Și povestea se poate repeta pentru că alt cap de balaur s-a ridicat în chip de fățurnos, de data aceasta, socialist, în locul

celui tăiat, care se ridicase spre cele mai înalte culmi, neglijând celelalte capete. Astfel, toți feți-frumoși comuniști sunt în capetele luminate reîntregite. Care sunt și capete de balaur, putem afla observând când scot flăcări pe nas și pe gură. Și ocaziile sunt numeroase. Cel mai mult îi irită amarul venin adunat de marelui împărat, poporul, și picurat de muritorii timpurii în presă. Atunci se văd mai bine flăcărilor aruncate. Atenție însă la gheare!

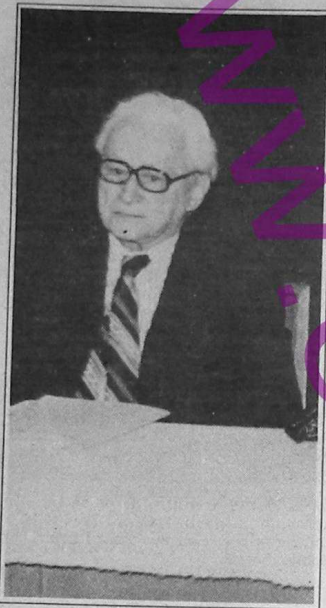
Ionel D. STRÂMBU

BARBU PIȚIGOI,
deputat PNȚCD
(Argeș):

„Semnal de alarmă pentru eliminarea efectelor ploilor abundente”

Ploile abundente căzute în ultima vreme în județul Argeș au provocat pagube culturilor agricole în valoare de 500 milioane lei. La aceasta se adaugă sumele necesare refacerii rețelei rutiere estimate la aproape 6 miliarde lei, din care 1,6 miliarde pentru lucrări urgente. Se solicită finanțarea acestor lucrări și acoperirea pagubelor din rezerva bugetară aflată la dispoziția guvernului.

De ce democrație creștină (rezumat)

creștină propunând o viziune proprie despre om și societate.

Ambele ideologii care dominaseră istoria mai bine de un secol avuseseră fiecare contribuții de seamă la zestrea de valori politice, economice, sociale ale epocii, dar nu reușiseră să rezolve noile probleme și situații conjuncturale pe care viața le aducea în actualitate. Când menționăm eșecul acestor doctrine nu trebuie să înțelegem că ele nu au contribuit la progresul economic și social, nu au avut un aport însemnat la cristalizarea unor idei politice care s-au impus totuși în conștiința oamenilor. Eșecul lor a constat mai ales în faptul că încercând sau chiar rezolvând unele probleme ale economiei și societății, au pus între paranteze s-au pierdut din vedere tocmai persoana concretă, destinul omului ca ființă cu necesare punți de sprijin și de trecere spre un transcendent.

Liberalismul, născut în epoca luminilor și a Revoluției Franceze, a fost doctrina care a instaurat ideea deschizătoare de istorie a drepturilor și libertăților omului și ale cetățeanului. Tot el a fundamentat juridic și instituțional dreptul inalienabil de proprietate și de liberă inițiativă punând astfel bazele economiei de piață. Și tot liberalismul a statuat principiul egalității juridice a cetățenilor ca și pe cel al democrației moderne formulat de Lincoln prin „conducerea poporului de către popor și pentru popor”.

Libertatea este într-adevăr o caracteristică specific umană, dar ea nu poate fi mai mult decât cadrul economic, politic, social, moral în care omul își realizează destinul său mereu ascendent de umanizare prin creație și de îndumnezeire prin trăire. Absolutizând libertatea transformând-o în scop în sine deconectând-o de un ideal,

liberalismul a lăsat ca libertatea să fie concepută și folosită pe calea minimei rezistențe înspre satisfacerea liberă și necontrolată a necesităților primare și a satisfacțiilor minore ale omului. Împins spre posesiune și acumulare, el trăiește astfel într-un mediu ostil, de concurență acerbă cu semenii săi, mediu în care nu reușește în plan social și nu supraviețuiește în plan economic decât cel mai puternic, cel care își poate elimina concurenții, acela câștigă lupta de supraviețuire. În aceste condiții omul devine tributary unui individualism necruțător și unui egoism rapace. El e subjugat de mitul succesului pentru care e dispus să sacrifice orice, și își arată totodată disprețul arrogant pentru cel care din scrupule morale pregetă să înainteze pe un asemenea drum.

Chemarea politică a primului ministru francez Fr. Guizot: „Îmbogățiți-vă!” este emblematică pentru istoria și evoluția liberalismului. Pilonii de rezistență conceptuală a acestuia au devenit ideile de „a avea”, „a poseda”, „a dispune”, „a stăpâni”. Prin libera inițiativă și proprietatea privată el a creat bogăție pretutindeni unde s-a instrumentat. Civilizația occidentală a sec. al XX-lea îi este pe de-a întregul tributară. Dar în egală măsură liberalismul este răspunzător și pentru hedonismul moral și vidul spiritual în care individul deusolat și însingurat, înstrăinat de dimensiunea sa metafizică, se zbuiciumă în zadar în căutarea echilibrului existențial.

Cealaltă ideologie care alături de liberalism s-a manifestat pregnant în viața politică a ultimului secol este socialismul. Evident că ne referim la socialismul democratic și nu la cel totalitar care a constituit prin variații sa comunistă o patologie politică și

morală de ale cărei urmări omenirea nu s-a despovertat. Socialismul democratic a avut ca trina care a adus pe primul plan politică ideea de dreptate realizabilă printr-o redistribuție a avutiei create de omului, într-un mod mai egal, adică at cu meritul social al fiecărui. Principiul era generos dar prin care s-a încercat aplicarea a dovedit un eșec căci socialismul mai văzut în persoana umană a decisiv al creativității și propuneri ci l-a atribuit colectivității sociale adică statului.

Desființând proprietatea muncă liberă, socialismul s-a condamnat la ineficiență, producție scăzută, risipă de resurse și financiar. Cu o slabă productivitate, controlat de o parte și parazitară și ignoranță economică ale pieții, ca și caracteristică stagnarea economică lipsa cronică a bunurilor de precaritatea modului de er Socialismul real reprezintă în instanță și în varianta evoluată o modalitate mai egală repartii a unei penurii generoase

Democrația creștină a preluat fiecare din aceste doctrine și pe experiența istorică a validat pozitiv și benefic. Ea este de toarea unor idei care rămân câștigat pentru gândirea modernă, cum sunt în principiu de libertate individuală, omului și ale cetățeanului, drept democratic, economie de proprietate privată, prevenirea liberalism, precum și cele de socială printr-o mai echilibrată egalitate în fața legii și șanse

Perioda istorică care s-a încheiat odată cu sfârșitul celui de al doilea război mondial în 1945 a fost marcat de criza politică, morală și existențială pe care războiul și totalitarismul le aduseseră în conștiința oamenilor, dar și de pierderea în bună parte a încrederii pe care diferite categorii sociale o acordaseră celor două doctrine politice clasice în confruntare – liberalismul și socialismul.

Din eșecul acestora a răzbit în prim-planul vieții politice democrația-

Intre 22 și 25 iunie, la Bușteni, s-au desfășurat lucrările unui seminar organizat de PNȚCD și Fundația „Hans Seidel” având ca titlu „Oferta politică și strategia de campanie electorală”. Au participat managerii de campanie electorală din diferite județe și parlamentari țărăniști și ziaristi. Lucrările s-au desfășurat în două părți: dezbateri și lucrări în ateliere de lucru.

Vineri, 23 iunie, întrunirea a fost deschisă de către dl academician Gabriel Tepelea care a prezentat o serie de aspecte ale democrației creștine în context european, referindu-se în special la modalitățile de rezolvare a problemei minorităților în viziunea creștin-democrației. Pornind de la părerea că persoana nu este sacră și că ea are o serie de drepturi și de îndatoriri, dar trăiește în condiții diferite, trebuie găsite soluții specifice pentru rezolvarea problemelor minorităților „pas cu pas”. Totodată prezentând cartea dlui Wilfried Martens „O Europă și cealaltă” ce urmează să apară, curând, în versiune românească și care conține lucrările de poziție, discursurile politice ale distinsului lider democrat-creștin din

CLARIFICĂRI PROGRAM

în perioada 1990-1994, dl Gabriel Tepelea a prezentat câteva idei ale liderului creștin-democrat. Arătând că ideea de drepturi colective pentru minorități nu se conjugă cu statul național, dl Tepelea a concluzionat că fiecare stat își are specificul său, propria „traducere” a acesteia în sistemul legislativ, în modul de organizare. O altă problemă prezentată și dezbătută a fost aceea a rolului și poziției Rusiei în cadrul Uniunii Europene, al unei Rusii democratice, cu interese convergente cu acelea ale europenilor.

Discuțiile care au urmat s-au referit mai ales la integrarea României în structurile europene. Dl deputat Nicolae Ionescu-Galbeni a arătat că integrarea presupune două aspecte: primul legat de problema națională (a minorităților) care-și poate găsi soluții rezonabile, și al doilea – modul în care occidentul pune problema Rusiei, căci

se pune întrebarea dacă Rusia are condiții de a evolua către mentalități europene și democratice. Alte intervenții au arătat că factorii ce frânează integrarea europeană a României sunt de ordin intern: lipsa de voință politică a actualilor guvernanți. În continuare dl Tudor Dunca a prezentat o serie de idei în ceea ce privește integrarea europeană în special asupra componentei militare de apărare. Politica actuală a Rusiei fiind aceea de a se opune integrării în NATO a țărilor din Europa de Est, România ar trebui să fie mai preocupată de situația din țara vecină. Incluziunea în structurile NATO ar trebui, în opinia dlui Dunca, să se realizeze simultan pentru toate țările foste comuniste pentru a nu apărea disensiuni. Dl Constantin Dudu Ionescu s-a referit la conceptul de securitate ce înglobează acțiuni politice, diplomatice, culturale, economice, militare etc delimitând conceptul de apărare și arătând că

singurul care poate oferi garanții pentru securitatea României este constituie integrarea în NATO. Integrare frânată de ambiguități politicii externe românești.

În partea a doua a dezbaterii Nicolae Ionescu-Galbeni a răspuns la întrebări. Dl Remus Oprîș a discutat poziția criteriului ecologic care dl Wilfried Martens îl încadrează printre mișcările cu afinități creștin-democrației. În intervenția domnilor Dumitrașcu, Tepelea, Ibeni, Dunca Oprîș s-au dezbătut probleme ca: evoluția partidelor democratice europene în cea de-a treia perioadă de evoluție; democrația creștină est-europeană în context de structurare; amprenta ortodoxă asupra democrației creștine de dimensiune socială a bisericii ortodoxe din România. Cu această ocazie s-a subliniat că PNȚCD nu are un partid clerical ci creștin. Prezența dlui Ciurmar a analizat o serie de repere economice ale programului PNȚCD.

Două țări au ieșit cu economiile întărite din cel de al doilea război mondial: Statele Unite și URSS. Prima, pentru că efortul militar a dat un impuls hotărâtor producției industriale atât în plan cantitativ cât și în cel al calității, al progresului tehnologic. Cea de a doua, rămasă mult în urmă datorită izolării interbelice, a beneficiat, în anii conflagrației, de ajutor american și britanic. Dar adevărata șansă a Moscovei a fost transfuzia de tehnologie, utilaje și inteligență tehnică, din Germania învinsă, în principal, și din celelalte țări ocupate, în subsidiar. Paradoxal, prin războiul ce i l-a declarat, Hitler a promovat Uniunea Sovietică în poziția de superputere postbelică, scoțând-o din izolare și înlesnindu-i, într-un fel, accesul la realizările tehnice moderne.

Atâtă doar că, ulterior, drumurile SUA și URSS au fost complet diferite, fiecare alegând ceea ce îi impunea propria doctrină.

Credicioase principiilor economiei de piață, Statele Unite nu s-au îndoit nici o clipă de faptul că propria lor dezvoltare depindea de existența unor competitori

pentru Rusia Sovietică. Așa s-a născut „Consiliul de Ajutor Economic Reciproc”. Planul Marshall s-a oprit în dreptul Cortinei de Fier, iar țările ocupate de URSS, pentru a forma un „cordon sanitar” între ea și Occident, au devenit hinterland economic al Moscovei.

Timp de decenii, CAER-ul a fost prezentat victimelor drept un „strălucit exemplu de solidaritate proletară internațională”, drept o ilustrare a strădanilor Uniunii Sovietice de a „sprijini progresul țărilor frățesti”.

Nu mai că în toată tocătura era ascuns și un os. După modelul impus de Moscova, toată lumea făcea, în CAER, planificare economică. Și pentru că centralismul la nivel statal era departe de a satisface trebuințele Kremlinului, acesta a lansat teoria „cordonării planurilor economice în cadrul CAER”. Un măr „frumos”, dar cu vierme înăuntru.

O nostalgie bântuie în estul Europei: răposatul CAER

Însumarea sărăciilor (II)

puternici, apti să declanșeze noi ambiții și noi energii în sânul națiunii americane. Interes pe termen mediu și lung care se conjuga și cu unul imediat: urgența re tehnologizării industriei americane, cerută de mulțimea de inovații, invenții și descoperiri determinate de efortul militar și încă netransferate industriei civile. De aici disponibilizarea unei enorme cantități de utilaje în perfectă stare de perfecționare. Uzate moral dincolo de Atlantic, ce-i drept, dar de neprețuit pentru economiile distruse ale țărilor europene. Planul Marshall, născut din această conjunctură, a însemnat reazezarea Europei Occidentale în blockstarturi pentru o nouă competiție economică.

Nu mai a Europei Occidentale, din păcate, pentru că, stăpân pe cealaltă jumătate a bătrânului continent, Stalin vedea altfel lucrurile. Moscova își punea la punct o nouă industrie, pornind, cum am spus, de la imensele capturi de război proaspăt realizate. Industrie nouă, avansată, axată în mare măsură, potrivit teoriei marxiste, pe bunuri de investiție. Dar și cu o componentă dedicată bunurilor de consum. Uzinele cu aparate radio, foto, de ceasornice, de produse chimice, de textile și confecții cărate din Germania, trebuiau puse să lucreze. Și pentru toate acestea era nevoie de piață de desfacere. O piață ferită de concurența americană, un domeniu de vânătoare exclusiv

venit cu ideea „specializării în producție”. Cu alte cuvinte, cu eliminarea oricărui embrion de piață concurențială. O dirijare dusă la extrem a economiilor țărilor membre, cu un supranatural aflat la Moscova. Indiscutabil, în slujba acesteia. Ceea ce era, cât de cât acceptabil pentru conducătorii comuniști ai celorlalte țări din „lagăr”, pentru că nu contravenea vizibil „necesității obiective a industrializării socialiste”, nu intra deloc în vederile conducerii dejiste de la București: Românii i se rezerva, în cadrul specializării internaționale, rolul de furnizor de produse agricole. Asta însemna stoparea, sau cel puțin o puternică încetinire a procesului de formare a proletariatului industrial, baza socială a comunistilor. Cu o agricultură incomplet colectivizată, formarea celui alt proletariat, cel agricol, nu era nici ea desăvârșită. Față cu o țărănimă încă neruptă de tradițiile ei, proprietară de pământ și de mijloace de producție agricole, puterea comunistă nu s-ar mai fi putut menține decât „manu militari”.

CAER-ul nu mai putea ascunde adevărata sa menire: încorporând țări dependente de Moscova sub aspect energetic, sub cel al materiilor prime și sub cel al desfacerii produselor, el nu era decât capcana economică în slujba subordonării politice totale față de URSS.

Deasupra tuturor trona, apăsător și terific, Tratatul de la Varșovia.

N.DELEANU

pe relații de tip draconic, al legii civile. Socialismul promovase ideea colectivismului social atât în privința genezei relațiilor, cât și a finalității, necesar orientate de o etică colectivă și promițându-i-se o realizare hedonistă în cadrul ambientului colectiv. Dar „comunitatea socială” pe care o promovează democrația creștină este ceva calitativ deosebit.

Em. Mounier observa că și personalismul său își manifestă predilecția pentru o structură socială comunitară. El își arată aversiunea și „împotrivirea față de individualism, cât și față de un colectivism uniformizator și distructiv pentru relieful fiecărei ființe”.

După toate cele expuse mai înainte putem să conchidem că doctrina democrației creștine consideră „comunitatea” drept forma specific umană a relațiilor sociale. Comunitatea presupune în primul rând legătură organică între subiecți, ea trebuie să transgreseze relațiile contractuale, să intermedieze o punte de legătură cu trecutul, să stabilească o permanență și o continuitate de tradiții comune, să înlesnească o apropiere în gândire și simțire, să fundamenteze o fraternitate nu numai proclamată, ci trăită prin iubire, aspirații și teluri comune. Ea trebuie să pregătească o comuniune sufletească și spirituală sub protecția harului divin.

Aceasta ar fi tipologia de relații interumane și de comunitate socială pe care gândirea democrat-creștină o propune astăzi ca un proiect de societate unei omeniri mai mult ca oricând descumpănite de adversități ireductibile, împietrită în indiferență la suferință și înstrăinată de adevăratele ei meniri în lume și

Ciumara a considerat că mai potrivit ar fi termenul de patriotism, ce semnifică patria, decât cel de naționalism ce poate genera confuzii pe plan intern și extern. Dl Mihai Gheorghiu a subliniat faptul că 50 de ani de comunism au însemnat un atentat direct la identitatea națională.

În referatul său, dl Vasile Lupu a prezentat o serie de aspecte legale privind alegerile generale. Referindu-se la situația opoziției din România domnia sa a apreciat că aceasta este măcinată de divergențe în vreme ce coaliția partidelor aflate la putere s-a dovedit mai unită. În consecință, a subliniat vorbitorul, se impune un contact cu alegătorii, elaborarea unui program și a unei platforme electorale, precum și identificarea din vreme (încă din această vară) a candidaților pentru alegerile locale și generale ce vor avea loc în 1996.

In partea a doua a seminarului managerii de campanie electorală au rezolvat unele exerciții practice, ei fiind organizați în patru ateliere de lucru aflate în competiție.

Corina TIȚĂ

de ale cărui...
real nu se des...
realismul democ...
are a aduș pe...
e ideea de...
abila printre...
bușe a avuș...
într-un...
cu merul...
ul era gene...
s-a încerc...
un eșec cler...
it în persoa...
la creativita...
lăbuit colectiv...
ând forme...
ului.

acă într-adevăr individul este prin excelență atașat gândirii liberale, conceptul de persoană pe care îl propune gândirea creștină aduce la o treaptă inferioară înțelegerea a ceea ce este omul în imperiul libertății, și corelativul său necesar - incapacitatea omului de a realiza în sine însuși libertatea și stabilitatea umană. Libertatea în primul rând individuală, și în al doilea rând socială este implicată mai mult decât în orice altă formă de libertate.

Libertatea este implicată mai mult decât în orice altă formă de libertate. Individul este egocentric și aliteritate și este un element altruistă. Pe de altă parte, individul se definește prin relațiile sale cu alți indivizi, persoana este dintr-o tradiție, se raportează la o continuitate și năzuiește la punți transcendentă și sacru.

În raportăm la ideile despre persoană, individualitate și libertate ale câtorva gânditori și ai sec. XX precum cardinalul de la Varșovia, Constantin Rădulescu, Jeliu Jelev sau filozoful socialist Emmanuel Mounier.

„Comunitatea socială” este al doilea nivel fundamental al democrației creștine. Liberalismul a adus în primă plan gândirii politice conceptul de persoană, atât în accepțiunea largă de persoană umană cât și în cea restrânsă de persoană creată de Dumnezeu pentru activitate lucrativă. Ambele niveluri sunt fundamentate

RAICE

ombătă, 24 iunie, lucrările au fost deschise de dl senator Matei Boilă a conferențiat pe marginea temei naționale și a implicării cetățenilor. Arătând necesitatea respectării specificului cultural de tradiție a țării posibilităților de dezvoltare a tuturor, dl Matei Boilă a afirmat că este greșită uniformizarea, că este greșită în cadrul societății universaliste. În contextul tendințelor actuale de largire a organismelor politice este necesară sacrificarea părții din suveranitatea națională care este dezirabilă o integrare deplină, de comunități, nu de indivizi.

Dezbaterele ce au urmat s-au concentrat pe definirea și utilizarea termenului de naționalism, dl Matei Boilă afirmând că acesta a fost confiscat de falșii comuniști, foști comuniști, care au încercat demagogic sentimentul național. Sentiment înăbușit de regim până în 1989. Dl Mircea

Memorialul Sighet

În perioada 9-11 iunie 1955, la Sighetu Marmatiei a avut loc a treia ediție a Simpozionului anual internațional cu tema „Instaurarea comunismului între rezistență și represiune”, în trei secțiuni și anume:

- a) Represiuni împotriva țărănimii;
- b) Rezistența armată la instaurarea comunismului;
- c) Deportări, exoduri, exil.

Acest simpozion a fost organizat de către Fundația Academia Civică în colaborare cu Asociația Foștilor Deținuți Politici, Alianța Civică, Consiliul Local, Muzeul Maramureșului, cu sprijinul Fundației „Hanns Seidel” din München și al Consiliului European, care a luat sub egida sa proiectul Memorial Sighet.

Domnul Daniel Tarschys, secretar general al Consiliului European, a adresat un mesaj participanților la simpozion, din care menționăm: „O închisoare, fost simbol al ororilor comunismului stalinist, transformată într-un loc al memoriei active, va adăposti atât un muzeu consacrat victimelor, cât și un Centru Internațional de întâlniri și studii, ca și crearea unei Bănci de date ale viitorului Memorial”.

Programul a cuprins peste 80 de comunicări, care urmează a fi publicate într-un anuar al simpozionului, multe comunicări fiind ale participanților veniți de peste hotare. Dintre acestea enumerăm:

- Câteva considerații cu privire la colectivizarea agriculturii în Europa de Est după cel de-al doilea război mondial, de Yardar Seim, Oslo.
- Aspecte ale represiunii împotriva țărănimii din URSS și România, de Tatiana Pokianailova, Moscova.
- Documente despre grupul de partizani din Nușoara, de Ioana Raluca Volcu.
- Cum a acționat Securitatea în intenția lichidării grupurilor de rezistență, de Ion Gavrilă Ogoranu.
- Regele exilat, o atitudine exemplară de Nicolette Franck, Geneva.
- Coloniile de muncă din Delta Dunării, 1949-1960, de Dennis Deletant, Londra.

- Deportarea populației românești din Basarabia în iunie - iulie 1941, de Anatol Petrescu din Chișinău

- Exilul anilor 80, de Doru Brala.

A fost vizitată o expoziție documentară amenajată în localul Memorialului, fosta clădire a închisorii și s-a oficiat un serviciu religios la Cimitirul

Săracilor din Sighet, loc unde au fost îngropați oameni de seamă ai armatei, bisericii, culturii, științei sau ai partidelor politice, ca Iuliu Maniu, marele artizan al Adunării de la Alba Iulia, din 1 Decembrie 1918 și care a consfințit România Mare.

Tot în localul penitenciarului Sighet, a avut loc un recital de poezie susținut, printre alții, de către Leopoldina Bălăntu, Simona Popa (fiica poetului deținut Radu Gyr) sau Teodor Borcea (localnic, fost deținut).

A fost citită și o scrisoare-mesaj primită de la preotul Gheorghe Calciu, din Statele Unite ale Americii, adversar cunoscut al regimului comunist și fost deținut politic, din care reproducem: „În America s-a semnat o lege publică, 103-199, care autorizează construirea unui Memorial Internațional, în Washington D.C., în memoria victimelor comunismului. Comitetul este condus de Robert Conquest, președintele Institutului Hoover și face parte din el: savanți, oameni politici, supraviețuitori

ai exterminărilor comuniste. Acum se deschid zone adevărate: peste 100 milioane de oameni au fost exterminați de comunism.

Cer Adunării de la Sighet, Asociației Deținuților Politici să se ocupe în mod foarte serios cu strângerea de materiale, cifre ale victimelor, fotografii, celulelor și închisorilor și tot materialul necesar pentru a înscris România între țările cu cea mai mare suferință impusă de comunismul moscovit.

Să-și impună Adunarea de la Sighet, împreună cu celelalte grupări anticomuniste, această sarcină a adunării corecte de date fără excluderi, fără părtinire, slujind adevărul realităților, care este mai crud decât imaginația”.

Merită subliniată și declarația dlui dr. Florin Mătrescu, secretar al Congresului Mondial Românesc, al Comitetului națiunilor Mondiale membru al Asociației pentru apărarea drepturilor omului de la Frankfurt - Germania, din care spicăm:

„Cele trei formații pe care le reprezintă un numitor comun: politica intransigentă față de regimurile comuniste, dorința de a dezvălui crimele și ticăloșiile făcute și mai ales, în această tentativă de a găsi formule de reabilitare morală a victimelor, rezultante ale ceea ce noi numim acum holocaustul roșu sau experiment comunist. Oricât de monumental va fi memorialul pe care-l vor face americanii, clădire nouă nu va avea niciodată puterea de a impresiona și de a transmite emoție, similară cu aceea a unei închisori care a funcționat și a chinat cu adevărat.

Din câte știu eu, niciăieri o personalitate cu talentul și calitățile dnei Ana Blandiana nu este atât de angajată în încercările de evocare a trecutului. Aceasta oferă un gir pentru ce va trebui să fie mai târziu Memorialul”.

În încheierea Simpozionului s-a redactat o Moțiune în care s-a solicitat deschiderea arhivelor comunismului, includerea României pe lista țărilor vizate de Memorialul Victimelor Comunismului de la Washington, reconcilierea cultelor din țară și solidaritate cu soarta lui Ilie Ilășcu.

Ing. Mihai PETRESCU

Agresorul bolșevic în 1940

Caracteristica esențială a politici externe a Statului Rus, de-a lungul întregii sale existențe, a fost aceea de agresiune și înșelăciune. În ce ne privește, Rusia țaristă a răpit Principatul Moldav, în 1812, Basarabia în 1940, Rusia bolșevică a răpit României Mari același teritoriu plus nordul Bucovinei și Ținutul Herței.

Cum s-a făcut posibilă agresiunea din 1940?

La 23 august 1939 a fost încheiat Tratatul de Neagresiune rusogerman (cunoscut și sub denumirea de Pact Molotov-Ribbentrop), în aparență un tratat oarecare. Acesta, însă, avea în componența sa un protocol strict secret prin care Finlanda, Țările Baltice, Polonia și România erau împărțite între Germania și URSS. Drept urmare, după numai opt zile, la 1 septembrie, a fost atacată Polonia (inceputul celui de al doilea război mondial) apoi Finlanda și Țările Baltice iar la 28 iunie 1940 - România.

Ultimatum-ul sovietic

La 26 iunie 1940, la orele 22, ambasadorul României la Moscova, Gheorghe Davidescu, este chemat la Kremlin unde Molotov îi remite nota ultimativă prin care „Guvernul URSS propune (subl. n.) Guvernului Regal al României:

1. Să înapoieze cu orice preț Uniunii Sovietice Basarabia;
2. Să transmită Uniunii Sovietice partea de nord a Bucovinei, cu frontierele potrivit cu harta alăturată”.

Primul Consiliu de Coroană

La 27 iunie, la ora 12,30, începe

prima ședință a Consiliului de Coroană, convocat de Carol al II-lea. Membrii acestui consiliu erau convingși (datorită necunoașterii profunde a bolșevismului) că au a face cu o diplomație civilizată care propune ceva și că, deci, e vorba despre negocieri. În plus, presiunile exercitate de Germania și Italia prin ambasadorii lor la București (Fabritius și respectiv Ghigi) au determinat decizia Consiliului de Coroană: acceptarea tratatului cu URSS. Dar Stalin numai la negocieri nu se gândea și Molotov adresează României un al doilea ultimatum, în care îi scapă și un adevăr: în cazul când România respinge ultimatumul, „trupele sovietice vor ocupa Basarabia și nordul Bucovinei”.

Al doilea Consiliu de Coroană

A avut loc în aceeași zi la orele 21. Vom consemna două citate din însemnările lui Carol al II-lea:

„Am ieșit din el (din Consiliu) amărât și dezgustat. Toți acei care făceau pe eroii la prânz s-au dezumflat. Numai 6 din cei 26 prezenți au fost pentru rezistență. Numele lor merită să fie înscrise cu litere de aur în cartea demnității românești: Nicolae Iorga, Victor Iamandi, Silviu Dragomir, Traian Pop, Ștefan Cloban, Ernest Urdăreanu...” și, bineînțeles, însuși regele (fără drept de vot).

Al doilea citat din care, de asemenea, rezultă dezbaterile consiliului: „Au fost impresionați de sfaturile care ne-au venit de peste graniță (...). Unii au propus rezistență și pe urmă au cedat. Ar fi fost cel puțin un gest”.

Comparații

Cu mai puțin de un an în urmă, Polonia a luptat. Și Finlanda! O lună, o săptămână, o oră de rezistență împotriva agresorului ar fi fost suficiente ca să nu avem obrazul pătat de rușine.

Se poate presupune că în cazul când am fi opus o cât de mică rezistență agresorului stalinist nu ar mai fi survenit nici dictatul de la Viena, din 30 august 1940, prin care ni se răpea și nordul Ardealului,

Hitler se și enervase pentru noua pretenție sovietică asupra nordului Bucovinei, nestipulată în înțelegerile secrete germano-sovietice. Probabil, Germania ar fi ocupat România. Altfel pierdea atât țitieiul cât și produsele alimentare românești de care avea nevoie.

Posteritatea va judeca mai bine, și, ne va judeca.

Urmare firesc a Pactului Molotov-Ribbentrop, Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herței au fost răpite României și anexate la URSS.

Alexandru CHIRIAC

O amintire îmi flutură gândurile

A fost înscenare sau puci? Judecând după afirmațiile oficiale ar fi caz cele două cuvinte. Din această cauză sunt tentat să unesc cele două cuvinte „înscenare” și „puci” prin originea lor comună.

Asfel, nu știu cum a fost înconjurată Piața Universității încă disdimineată, de platforme-transportoare, autobuze fără benzină în rezervor - deci au fost remorcate - ca și microbuzul ce a ars în mijlocul pieții pe la orele 17,00, tot fără benzină în rezervor.

Deci au fost folosite de oficialități ca să ardă - poate nici ca manta roșie în fața turului - ci combustibil incriminator.

Poliția formată din oameni tineri stătea ascunsă în diverse cotloane, poliție n-a intervenit atunci când s-a dat foc vehiculelor părăsite (ar fi poliția a fost absentă? De ce? O amintire îmi mai flutură gândurile. Cum a luat foc etajul superior de la Poliția Capitalei doar ca o insultă?

De altfel strada era plină de „gară-cască”, participanți pasivi la activitatea unor apucați ce nu pot fi identificați cu cei care aproape două luni ocupaseră Piața Universității.

Nu s-a comunicat nici azi dacă s-au identificat cu cei ridicai din piață? De altfel, cum puteau fi identici cu cei care fuseseră ridicai la orele 6,00 din corturi?

Ascunse sunt căile Domnului dar...

S. Drum

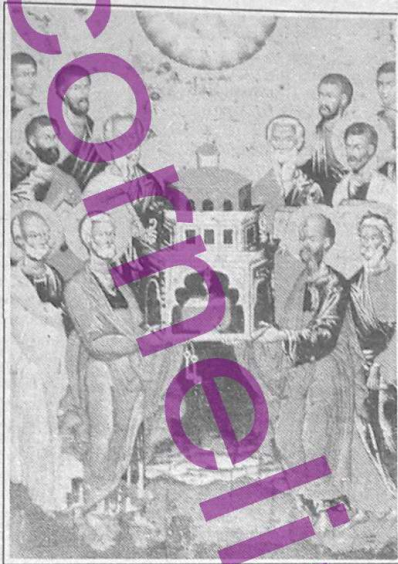
Sfinții Apostoli Petru și Pavel
- 29 iunie -

Dupa coborârea Sf. Duh și înțelegerea Bisericii creștine, misiunea răspândirii Evangheliei până la marginile lumii a revenit Sfinților Apostoli. Între aceștia, în chip neobișnuit s-au afirmat Sfinții Petru și Pavel, culmi ale înțelepciunii și culturii într-o simbioză menită să înalțeze lumea. Activitatea și viața lor e ilustrată în Sfânta Scriptură, în scrierile Sfinților părinți sau ale marilor teologi. Ne propunem acum să reliefăm doar momente și aspecte ce merită să pună stăpânire pe sufletul și memoria oricărui creștin.

Sf. Apostol Petru, cel mai în vârstă din cei doisprezece, ni se prezintă drept o culme a înțelepciunii, dăruirii, spiritului de sacrificiu, ca cel mai prezent în viața lui Iisus. Când Mântuitorul i-a zis „tu ești Petru și Eu pe această piatră voi zidi Biserica mea”, i-a definit ca temelie a Bisericii Lui Hristos. Faptul că Iisus a intrat, din proprie dorință, în casa lui Petru și a găsit pe soacra acestuia bolnavă, dar a vindecat-o când s-a atins de mâna ei, confirmă că mântuitorul era foarte apropiat și atașat de vrednicul său ucenic. Fiind totuși om, Petru a marcat și unele slăbiciuni omenești. În timpul judecării lui Iisus, vădindu-l slugile că este cu El, Petru s-a lepădat de trei ori declarând că nu-l cunoaște. După a treia lepădare, a cântat cocoșul, iar Petru și-a amintit de cuvintele lui Iisus. A ieșit afară și a plâns cu amar. Și totuși Petru a fost, și în acele momente, cel mai prezent în viața Domnului său. Cei alții ucenici s-au ascuns de frica iudeilor, confirmând cuvintele lui Iisus rostite pe Muntele Măslinilor, „voi toți vă veți sminti de Mine” (Marcu 14,27). Atunci reacția lui Petru a fost promptă: „chiar dacă toți se vor sminti întru tine, eu nu (mă voi sminti)”. Și totuși, firea omenească și-a spus cuvântul prin cele trei lepădări. Însă calitățile și virtuțile lui nu puteau fi umbrite. Noi aflăm că Sf. Apostol Petru era atât de înzestrat cu virtuți, încât însuși Tatăl Cel din ceruri i-a descoperit lui, personal, că Iisus este Fiul Său. Aceasta e confirmată și de alte exemple. Astfel, când Iisus l-a întrebat a treia oară pe Petru, „Mă iubești tu pe Mine?”, ucenicul i-a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi: Tu știi că Te iubesc”. Afirmatia categorică „Tu toate le știi” ne dezvăluie cât de convins era ucenicul că Iisus este Dumnezeu-Fiul, căci numai singurul Dumnezeu poate le știe, ca atoașteștiutor. Petru este singura făptură căreia Dumnezeu-Fiul i-a încredințat „cheile împărăției cerurilor”, ca taină a

cunoașterii celor cerești, taină ca ceea ce face pe pământ să fie recunoscut și în cer. Cu această putere, Petru a făcut și celelalte minuni.

Sfântul Apostol Pavel este primul, și până acum singurul, care s-a ridicat la desăvârșirea cunoașterii, explicării și propovăduirii cuvântului Evangheliei la neamuri din Asia Mică și din Europa. În ambele părți geografice a determinat apariția unor întinse și profunde comunități creștine, înfruntând cele mai grave neplăceri și suferințe. A suferit în temnițe, în bătaii, deseori în pragul morții, în frig, în secetă, pustiu, foame, lipsă de haine, pericol de păgâni, de furtună pe mare, unde de trei ori s-a distrus vasul cu care naviga, în primejii de neamul meu (2 Cor. 11, 23-27). Ultimele cuvinte sunt înspăimântătoare și din punct de vedere moral. Neamul său propriu lui Iisus, îl urmărea pretutindeni vrând să-l omoare pentru că se făcuse creștin și urma învățaturii lui Hristos. Sf. Apostol Pavel, dispunând de o vastă cultură elină și de un dar desăvârșit în propovăduire, a delimitat, pe înțelesul tuturor, cauzele faptelor bune de cauzele celor rele: „Nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc. Iar dacă fac ceea ce nu voiesc, nu eu fac aceasta, ci diavolul care este în mine”. „Eu văd în mădularele mele (în corpul meu) o lege care luptă împotriva legii minții mele (a voinței mele)”. „Cu mintea mea slujesc legii lui Dumnezeu, iar cu trupul, legii păcatului” (Romani 17, 19-23-25). Așadar, dacă

voici să deveniți ceva nou, „să vă schimbați prin înnoirea minții”, căci ea este depozitarea și declanșarea virtuților creștine. Însă „tu, care înveți pe altul, pe tine nu te înveți?”. Pavel, imens depozitar de cultură creștină și elină, simțea nevoia să se înavețească mereu cu noi cunoștințe, dar ceea ce a oricine propovăduiește să se învețe și pe el însuși, chiar mai întâi pe el. Prin propovăduirea sa de profundă cunoaștere a învățaturii lui Hristos, de vastă înțelegere și interpretare a virtuților și normelor ce stau la baza creștinătății, Sf. Apostol Pavel a adus lumina creștină în toată Asia Mică și în Europa, inclusiv Roma, unde a lucrat întru domnul peste 2 ani. Pentru binele ce-l făceau oamenilor, în rândul căreia, chiar sub cele mai cumplite persecuții, Evanghelia cuceria popoare întregi, cei doi Apostoli au fost executați la Roma, la 29 iunie anul 67, sub presiunea împăratului Nero. Azi, noi, credincioșii, ne adunăm în biserici rugând pe cei doi sfinți mari Apostoli ai lui Hristos, Petru și Pavel, să mijlocească la Bunul Dumnezeu pentru liniștea, buna conviețuire, luminarea minții noastre și ieșirea din iadul suferințelor în care ne zbatem.

Preotul Iconom Stavrofor Pavel ZUZU,
Parohul Bisericii Domnița Bălașa București

„Sfinții părinți”

Așa precum în Parlamentul României există o față pseudo-bisericească, tot așa există una și în Consiliul local al municipiului Roșiorii de Vede. Astfel, Popa Tatu are în părintele Vișan Ilie un pandant spiritual perfect, acesta din urmă fiind alcătuit, parcă, după chipul și asemănarea „Tatu-lui”. În primul rând, părintele Vișan a ajuns consilier candidând pe listele FSN, precum, de altfel, Popa Tatu a ajuns deputat candidând pe aceleași liste. Acesta ar fi, cum se spune, „păcatul original”. Așadar, în timp ce Popa Tatu predică în Parlament, popa Ilie slujește în Primărie. De asemenea, ambele figuri preotești sunt și slujitori credincioși ai lui Bachus, degustând cu o cucernică voluptate din „sângele Domnului” răstignit a doua oară prin „paetul cu Diavolul” făcut de sfinții lor. În plus, popa Ilie, mai catolic decât papa, fi închină osanale Președintelui, așa cum a făcut-o ultima oară, de

Sfintele Paște. Afându-se, probabil, sub o inspirație diavolească, părintele Vișan a exclamat în fața enoriașilor săi că „Domnul Iliescu este trimisul lui Dumnezeu”, afirmație care, în afara faptului că este o blasfemie, este de-a dreptul hilară. Căci, cel ce s-a declarat, în fața întregii națiuni, un „liber cugetător”, ex-propagandistul ateist și ex-persecutorul zelos al drept-credincioșilor români, pe vremea „Pol-Pot”-ului nostru, acesta nu poate fi în nici un caz „trimisul lui Dumnezeu”, ci cel mult, poate trimisul lui Antihrist.

De fapt, nu e prima dată când părintele Ilie se abate de la „calea cea dreaptă”, confundând sala de ședințe a Consiliului local când cu sediul PDSR, când cu parohia, când cu „sălașul lui Bachus”. Adeșori, în plină ședință de consiliu, „prefericitul” folosește citate apocrifice, expresii liturgice („Să

luăm aminte!”) sau, pur și simplu, relatează, cu

multă pioșenie, anecdote culese, probabil, din „Biblia hazlie”. În atricolul trei al Decalogului se spune: „Să nu iei numele Domnului tău în deșert, că nu va lăsa Domnul nepedește pe cel ce ia în deșert numele Lui”. Așadar, „Să luăm aminte, părinte!” Apropo! Cu ocazia consfințirii orașului Roșiorii de Vede, drept municipii, popa Ilie, după obsedanta sfeștanie, a simțit nevoia creștinească de a-l „tămăia” pe premierul N. Văcăroiu, botezându-l „părintele nostru, al tuturor” ceea ce a produs ilaritate. Popa Ilie nu e lipsit, așadar, de un anume haz apostolic. Bărbierindu-se reciproc, cei doi „aleși ai Domnului” ne-au readus aminte că până la Dumnezeu te mănâncă „sfinții părinți”: Ilie, Nicolae și, cu voia dumnezeoasă, ultimul pe listă... „sfântul” Ion!

Romulus SALĂGEAN

În actualul tablou al presei de prim rang din țara noastră, ziarul „DREPTATEA” se înscrie cu un istoric glorios, încărcat de jertfe și suferințe tocmai pentru că a fost și este vocea politică a PNȚCD.

În dec. 1989, ieșind din ilegalitate, din pușcării și din lagărele de exterminare, PNȚ și-a adăugat la titulatura sa termenii „creștin și democrat”, completându-și sigla în PNȚCD. Firește, nu pentru că PNȚ ar fi îmbrăcat haina vreunei confesiuni anume. Nici pentru că pe parcursul său s-ar fi afirmat și ca formație creștină și democratică. Ci numai pentru motivul că acești termeni sunt o amprentă actuală europeană specifică unor partide anticomuniste, antitotalitare, nesocialiste. Și cu toate că a ieșit din ilegalitate încă în dec. 1989, „Dreptatea” nu a încetat a fi victima presiunii, a diversității și ghilotinei de inspirație KGB-isto-moscovită în spiritul luptei de clasă. S-a mers până la a fi bătuți, mutilați, chiar asinați cititorii săi de către echipe conspirativ alcătuite și întreținute mai ales prin satele Moldovei și ale Munteniei. Asemenea prigoană nu e motivată de partizanat religios, ci exclusiv de forța și moralitatea ținutei politice. Este adevărat că în unele momente ziarul a încercat să satisfacă insistențele unor militanți profesionaliști. Dar pentru că s-a constatat că unii dintre aceștia nu și pot zăgăzui instinctele sectare agresive, ziarul a adoptat calea evitării spiritelor fracționiste impulsive și s-a limitat la destinul său fundamental, cauza social-politică de care

Opiniile ne
călăuzesc sau
le călăuzim?

avem nevoie ca de aer. Bineînțeles, unii cititori, dominați de porniri subiective, n-au încetat să insiste să li se ofere pagina creștină ca ring de box interconfesional, punând patimile personale sau de grup deasupra comandamentelor naționale supreme.

„Dreptatea” refuză a se implica în opțiuni malefice individuale. Se cere cumva spațiu pentru prozele, miop intelectual, din Sectele a căror disparitate implică dezintegrarea unității naționale? Se cer pagini pentru sectele care se manifestă pe stradă în chip de carnaval atentând la valorile morale ale acestui neam? În asemenea caz, în ce constă respectul față de un ziar al luptelor și suferințelor naționale?

Amintesc fraților noștri că PNȚ s-a instituit în frunte cu Iuliu Maniu, greco-catolic, și Ion Mihalache, ortodox. Acești mari bărbați de stat, aceste inimi creștine, s-au dovedit cu desăvârșire străini oricăror controverse religioase. Ei și-au respectat cu sfințenie crezul religios intim. Ei au respectat cu sfințenie opiniile religioase ale celor din jurul lor. Ca urmare, nici actuala conducere a PNȚCD nu are nimic comun cu pasiunile belicoase ale unuia sau altuia care nu și poate zăgăzui instinctele fracționiste individuale sau de grup. „Marele respect pentru marele creștin, Domnul Corneliu Coposu”. Cuvinte care le semnăm cu toții. Dar fără intenția de a și-l adjuceca cineva pe „marele creștin” în scopuri sectare. Domnul Corneliu Coposu, supraviețuitor al pușcărilor comuniste, erou al neamului încărcat de suferințe, bărbat de stat de dimensiune neegalată la noi în aceste vremuri, este, prin natura acestor atribute, și un mare creștin.

Așadar, „DREPTATEA”, și PNȚCD al cărui suflet este, are destui dușmani în care mustește spiritul totalitarist de inspirație KGB-ist-moscovită. Nu este creștinește să fie asaltat ziarul cu capricii de către cei ce vor să iubească acest ziar și acest partid. Dimpotrivă, este creștinește să li se încorporeze cu ființa și idealurile tot românul, punând mai presus de mofturile personale sau de grup, scopul promovării României între Statele de frunte ale Europei. (P.Z.)

Au fost șaptesprezece

De trei ani încoace, spre sfârșit de stagione, Festivalul de Teatrul Atelier de la Sfântu Gheorghe oferă posibilitatea de evaluare a tentativelor întru aflarea unor noi modalități de lucru și de expresie în arta dramatică. La ediția recent încheiată au fost prezente 11 teatre din țară (inclusiv din Chișinău) și două trupe de peste hotare: Dream Team Színház din Ungaria și Théâtre de la Vache Cruelle din Franța. Un minim apel la statistică indică faptul că în vreme ce reprezentările din străinătate au onorat în proporție de 100% conceptul de atelier, din totalul de 15 spectacole românești doar 50% pot fi încadrate cu bunăvoință în tema festivalului. În continuare, dacă dăm la o parte încercările nereușite și eșecurile de proporții, ajungem să preferăm în locul calculului procentuale numărul pe degetele de la o mână, arhifuncțiile pentru a socoti împlinirile. Cum scopul nostru nu este exercițiul matematic în sine, am încercat să găsim o explicație a cauzelor care au generat aceste date. Astfel a ieșit în evidență varietatea răspunsurilor primate la solicitarea explicită a organizatorului, dl. Radu Macrinici, directorul Teatrului „Andrei Mureșanu” din Sf. Gheorghe și deci, o anumită confuzie în înțelegerea termenului de atelier teatral. Mai mult chiar, prin comparație cu oferta externă, a apărut diferența specifică în ceea ce

privește însăși instituția teatrală, așa cum este ea înțeleasă aici și pe alte meridiane. Dacă în Franța, ca și în Ungaria, este posibilă existența unor teatre care își propun să investigheze și să dezvolte o anumită manieră artistică, la noi nu se poate vorbi încă decât despre opțiunea unor creatori, nu despre o politică repertorială și, în nici un caz, despre vreun teatru specializat.

Odată operate reducățiile menționate, să încercăm o trecere în revistă a prezențelor remarcabile, care nu au lipsit totuși și, în contextul dat, a acelor regiuri ce se afirmă în peisajul teatral românesc ca sormonitorii de „formă nouă”.

Cel mai potrivit început nu poate fi decât acela de a ne opri asupra unui debut regizoral semnat de un tânăr actor de numai 22 de ani, dl. Bogdan Voicu, pe scena teatrului gazdă. În viziunea sa, amarul Pic-nic pe câmpul de luptă al lui Arrabal devine un cosmar-revoltă împotriva singurătății omului în dragoste, în frică, în eroism, în moarte. Ingeniozitatea utilizării spațiului de joc, valorificarea surprinzătoare a trapelor cat și a adâncului de pe scenă, suport pentru schimbările rapide de registru, efectuate în buna stăpânire a planurilor create, precum și coregrafia care îi aparține de asemenea și care îi permite să introducă un personaj oniric, o dalbă nălucă, sunt numai câteva

dintre elementele strategiei adoptate. Premiul pentru debut a răsplătit, totodată, și experimentalul realizat de domnia sa la Centrul de Cultură „Arcuș”, experiment ce și-a propus să evidențieze „Structuri arhetipale în creația shakerperiană”. Spectacolul itinerant urmărește tema dragostei în piesele lui W. Shakespeare, găsind pentru fiecare moment ales o încadrare adecvată în spațiile extrem de ofertante ale parcului și ale conacului, cât și o multitudine de forme de expresie de la dans clasic și modern la improvizație sau pantomimă.

Înainte de a părași sfera iubirii, trebuie să consemnăm obiectivul mărturisit și atins de dl. Sandu Grecu în spectacolul „Căsuțorie cu de-a sila” de la Teatrul „Satiricus” din Chișinău: „o simbioză a artei actorului propriu-zisă cu muzica, scenografia și coregrafia”. Domnia sa reușește prin antrenamente complexe să conducă actorii la performanțe notabile în zona baletului tematic și a mobilității corporale. Forța de sugestie a artei păpușarilor îl determină să apeleze la o marionetă ce îl individualizează cu pregnanță pe autorul piesei, J.-B. Moliere.

Miriam Cuișuș și Dorin Done în spectacolul „17 Acte cu Piet Mondrian” în regia lui Horațiu Mihailu (T. Național din Cluj)

În acest domeniu însă, dl. Ion Mânzatu obține maximum de efect, lucrând „Tinerete fără bătrânețe” la Teatrul de Marionete din Arad. Adaptarea sa după basmul lui Petre Ispirescu vorbește în puține cuvinte și într-un timp extrem de condensat despre lumea reală și cea ideală, despre drumul spre esențe. Impactul emoțional deosebit de puternic se datorează unei rigori desăvârșite a fiecărei apariții, fie ea mască, păpușă, actor sau a rezolvărilor în plan scenografic, muzical sau al iluminării scenei.

„Dialog în oglindă” *)

Spită veche privit în oglindă. Din copilărie stăm de vorbă cu noi înșine certându-ne singuri astfel și nu încetăm până nu ne dăm obștescul sfârșit. Asta face și Marcel Uluitu în volumul său de proză scurtă „Dialog în oglindă”, dar într-un chip aparte. El privește în oglinda sufletului său și ne povestește ce vede. Și ce vede el acolo? Naratorul este un faustic ce s-a dedicat cunoașterii lumii (științifică), a naturii, iar această cunoaștere l-a dus la o pierdere a sinelui pe care îl caută neobosit. Fiecare schiță are un personaj, de cele mai multe ori naratorul însuși, nemulțumit fie de alcătuirea lumii oamenilor, fie de starea ei, fie chiar de el însuși. Și unde se refugiază el? În natură, singur. Oamenii l-au nemulțumit și atunci se refugiază în natură, pe care o descrie cu talentul unui pictor. El fuge în natură, se refugiază în ea. Natura este precum o acuară. Adică distinctă de el, care e om până la capăt. Naratorul nu este un panteist care-și dorește o topire în natură. El este, precum spune Sfânta Scriptură, împăratul lumii create de Dumnezeu pentru a o împărăți. În același timp, dezamăgirile sale nu sunt față de indivizi. El fuge de oamenii instruiți în tovarășia agrară. Individul este om și merită să-i acorde toată atenția (copilul meu) ca medic. De aceea, oamenii când sunt mulți sunt indistincți. Dinșpe ei se aud voci, hăulitură, vaete, zumzete.

Proza lui Marcel Uluitu este în același timp fantastică, populată de plămămirile ființei vădovite de care aminteam și pe care el (naratorul) o caută cu încredințare. Uneori pare că o găsește după care o pierde iar. Deși sârgul său este puțin difuz, autorul nu este

peșimistul prozei expresioniste ori postmoderniste. El își salvează demersul prin descrierile foarte vii ale naturii. Stăpânește cu forță arta peisajului, și a figurilor de stil („merele acelea trebuie să stea mult în cuibul soarelui până să devină hrana”, „sunetul picurat al copacilor care nu-și pot stăpâni clăntănitul ca de dinți al crengilor înghețate” sau „frunțele streșinând fața mică”). Natura la M. Uluitu este precum la M. Eliade foarte concretă. Numai că în vreme ce la primul ea este un instrument pentru trecerea „dincolo” ca printr-o ușă secretă, la privitorul în oglindă ea este instrumentul de întoarcere „dincoace”, la lumea rostită firesc, după planul lui Dumnezeu, care, deși nu apare niciodată, îl regăsești ascuns în dosul fiecărui lucru (creat).

Naratorul, în care autorul a turnat probabil mult din persoana sa, este un om foarte sensibil, ușor de rănit, dar în nici un caz un om slab. Mărturia o dă, pe de o parte, puterea sa de a se regenera (sufletește), iar pe de alta aceea de a se dedica semenului când acesta e la anaghie. De altfel, fuga lui în natură este o teorie, contactul cu ea având efect proteic. Natura îi potentează parcă forțele vitale uzate în rutină sau în lupta cu viața. Dar poate cea mai mare putere de convingere a lui M. Uluitu este că el nu scrie ca un profesionist, care vrea cu orice preț să-și convingă cititorul. Și acest lucru se simte, fără ca scriitura sa să se potenească sau să se fărâme ca la un amator. M. Uluitu, deși nu este un profesionist, nu cade în păcatul veleitarului sau al grafomanului. Și cine ar putea bănuși că semnatarul celor 23 de plăchete este un serios și foarte prețios om de știință, autor a multe, savante și complicate tratate de știință medicală dacă n-ar citi prefața lui Ion Potopin. Dar el, autorul, nu vrea altceva decât să fie sincer. Atât.

Dan BĂNICĂ-ANASTASIAN

*) Marcel Uluitu, *Dialog în oglindă*, Ed. „Atheneum”, București, 1994

Fotoliul cititorului

Dar aprecierea unanimă a fost obținută de creația de excepție a dlui Horațiu Mihailu, „17 Acte cu Piet Mondrian”, materializată de altfel în acordarea premiului pentru cel mai bun spectacol și al celui pentru regie. Originalitatea absolută a demersului artistic de la Național din Cluj a fost dublată de realizările de înaltă ținută din toate compartimentele, căci esul vizual construit de domnia sa se sprijină în egală măsură pe cele 17 subtexte scrise de dl. Ovidiu Pecican, ilustrația muzicală aleasă de dl. Virgil Mihailu sau light-design-ul dlui Jenel Moldovan. Desigur, „eroul principal” rămâne copacul pictorului olandez - un întreg univers închis în dreptunghiul de până, dincolo de cuvânt, în dialog de gânduri, de stări și de sentimente. Nebănuita bogăție a acestei lumi ce se cere descoperită solicită însă din plin un mod inedit de înțelegere a actului teatral, la care numai actorii de rafinament și inteligența dnei Miriam Cuișuș sau a dlor Cornel Răileanu, Dorin Andone și Petre Băcioiu ajung. Simpla enumerare a tuturor celor implicați în succesul spectacolului trasează jalozanele unei posibile trupe ce ar putea să exploreze pe mai departe acest tărâm al generozității cuvântului nerostit, intruzat în sugesție plastică, muzicală sau coloristică.

Dacă încă nu putem spera la teatre cu acest specific, să le dorim cel puțin ca obligațiile unui teatru de repertoriu, cum este Naționalul clujean, să le îngăduie să perse-

Petre Oprea: "Contact cu Arta"

Profesorul Petre Oprea este, în domeniul culturii în general, și în cel al artelor plastice, în special, un nume bine cunoscut și apreciat. Încă din primul an de studenție, sprințuit de academișianul prof. Gh. Opreșcu, directorul Institutului de Istoria Artei, a izbutit să pătrundă în această lume fascinantă pe care, timp de o viață s-a străduit să o slujească cu devotament și demnitate. Primul pas de (alături de părinți) este rememorat cu umor: profesorul l-a invitat să vadă Colecția "Gh. Opreșcu" și l-a supus unui chestionar din varii domenii ale culturii. După un interogatoriu distant - scrie autorul - s-a ajuns la o discuție profesională ca între vechi cunoștinți, mai ales după ce i-a relatat profesorului cum a făcut primii pași în universul muzicii: tatăl său obișnuia să-l pedesească silindul-și asculte la câști concerte simfonice... Și, iute așa, din pedeapsă în pedeapsă, s-a îndrăgostit de muzică, umindu-și părțile cu "autopedesele" pe care și le administra din ce în ce mai des.

Porind de la convingerea că în viață totul este să fi cinstit și sincer cu tine însuși și cu ceilalți pentru a te simți util societății și ferindu-se ca de foc să se amestece în "jungla artistică" în care oamenii de mare talent și sensibilitate cad, uneori, în regretabile intrigi, sau să se abată în aprecieri de la "dreapta judecată", în "Contact cu Arta" - primul volum din ciclul "În preajma artei", Petre Oprea consemnează principalele evenimente din universul artelor plastice în perioada 12.XI.1950 - 18.XII.1956, ani în care politica de partid și realismul socialist loveau puternic în temeiurile culturii naționale. Când conștiințele rezistau fie și pasiv se aplicau măsuri de intimidare de natură să pună sub semnul întrebării până și resursele traiului zilnic. Acuzațiile de anarhism, formalism, cosmopolitism etc. îi împingeau pe mulți artiști în culmiți ani de nesiguranță și teroare (Cornel Medrea și Corneliu Baba). Se apela și la pușcărie sau lagăre de concentrare. Teroarea era în floare. În paralel, funcționa și un diabolic sistem de atragere cu recompense grase a lucrărilor comandate (25.000 lei "Arestarea lui Fonagy"; 30.000 lei "V. I. Lenin la cel de-al VII-lea Congres al PGUS"; 18.000 lei "Bogăția apelor noastre" etc - în condițiile în care un salariu mediu era de 500 lei).

Nici experiența și nici expozițiile sovietice nu ajutau și nu convingeau deoarece era vizibilă "pierderea totală din vedere a calității artistice". În plus, "admirația pentru realismul socialist a scăzut chiar și la fanatici: pictura sovietică place, răspunde exigențelor ideologice, dar nu cucerește sentimentele..."

Filă după filă, ne întâlnim cu nume de mari artiști precum Pallady, Steriadi, Medrea, Baba, Cjucurencu, Bărâscu, Ghiță și de mari istorici și critici precum Opreșcu, Teodora Voinescu, Cormănescu, Frunzetti. Des și cu vâdită prețuire este pomenit fostul asistent universitar și, mai târziu coleg în cercetare Marin Nicolau Cofin. Cartea oferă profesionaliștilor numeroase aprecieri de valoare, date și informații de a sursă, multe inedite, iar cititorilor interesați de artă, pe lângă substanțiale informații și aprecieri, au parte de un șir de "legende" și "exotism" din lumea celebrităților cu ajutorul sintagmelor: "se zvonește", "se aude" etc, fără ca

PETRE OPREA
contact cu arta

autorul cărții să se pronunțe. Știe de la Eminescu (Scrisoarea I) că aceste rele sunt "într-un mod legate de o mână de pământ". În schimb, vor fi bine dispuși de umorul fin al autorului: "cică niște maeștri își plătesc gras moalele feminine, doar doar vor întinerii"; răzbiți de frig, pictorul profesor Artachino (care l-a cunoscut îndeajuns pe Luchian) și autorul s-au văzut nevoiți să se încălzească și pe dinăuntru la bodega din colț; un conferențiar a susținut în încheiere că Leonardo da Vinci, s-ar fi simțit foarte bine și în România și ca în rai în URSS-ul anilor '52, iar Schileru se jura pe toții dumnezeii, și pe cel ortodox, și pe cel mozaic".

"Contact cu Arta" se recomandă pe sine atât pentru valoarea ei științifică cât și pentru stilul alert, cu alese calități literare.

Utile dulci - celebra cerință estetică horatiană - își găsește în paginile semnate de Petre Oprea o deplină confirmare.

prof. M. A.

Limba noastră - limbă sfântă!

Cuvinte neterminate

Dacă o celebră SIMFONIE a rămas neterminată din motive obiective (independente de voința autorului), unele CUVINTE rămân neterminate (păstrând, evident, proprietățile din motive cât se poate de subiective, autorii lor aspirând, probabil și ei, la o anumită celebritate... în domeniul limbii române. Această celebritate se aseamănă, însă, mai degrabă cu cea a lui LUCIFER, a cărui perseverență în a face numai rele este... diabolică și la propriu și la figurat! Sub influența limbii engleze (iarăși această limbă!), "campionii rețelilor" exprimări (destul de mulți) au deșters prostul obicei de a folosi formele nearticulate ale unor substantive ce denumesc profesii, funcții, grade, titluri etc, chiar și în situațiile în care articolul hotărât este OBLIGATORIU, fiind impus de normele și specificul limbii române. Și, după cum am mai spus-o de câteva ori, cei mai perseverenți în a se exprima prin CUVINTE NETERMINATE sunt crainicii de la RADIO-TV, care ar trebui, de urgență, să mai pună mâna pe carte! Iată cum se exprimă unii (în paranteză, variantele corecte):

-La sesiune a luat parte și ACADEMIȘIAN Ștefan MILCU (DOMNUL ACADEMIȘIAN sau ACADEMIȘIANUL Ștefan MILCU);

-La "Statul medicului" vorbește DOCTOR Ana SIMION (DOAMNA DOCTORĂ sau DOCTORA Ana SIMION);

-După cum precizează INGINER Vasile MANOLE (DOMNUL INGINER sau INGINERUL Vasile MANOLE);

-Cuvântul introductiv îl va rosti PROFESOR UNIVERSITAR George PASCU (DOMNUL PROFESOR UNIVERSITAR sau PROFESORUL UNIVERSITAR George PASCU);

În încheiere, un exemplu în care crainica a citit: "Invitatul nostru este șeful Marelui Stat Major General, colonel Dumitru CIOFLINĂ" - informație de două ori INEXACTĂ, căci Statul Major este doar "Mare", iar dl Dumitru CIOFLINĂ este general-colonel! Și ce ușor se putea evita această greșeală, printr-o formulare în spiritul limbii române: "Invitatul nostru este DOMNUL GENERAL-COLONEL Dumitru CIOFLINĂ, Șeful Statului Major!"

...SIMFONIA rămasă NETERMINATĂ prin dispariția (fizică) a autorului ei, a devenit NEMURITOARE (ca și întreaga sa operă). CUVINTELE... NETERMINATE, însă, nu pot rămâne așa, pe de o parte pentru că autorii lor mai au încă mult de trăit, iar pe de altă parte, pentru că "opera" lor n-are nici o șansă de a deveni nemuritoare...

Prof. Gh. CONSTANTIN

Carnet plastic

Constantin Lucaci - făurar de frumos în inox

Încă tânără, dacă ținem seama de începuturile ei apropiate în timp, dar foarte cunoscută, dacă avem în vedere numărul de expoziții pe care le-a găzduit și, mai ales, calitatea lor artistică, Galeria de Artă din str. J.L. Calderon nr. 31 din București (fostă Alexandru Sahia) prezintă în generoasele sale spații expoziția personală de sculptură și de desen a domnului Constantin Lucaci - unul dintre cei mai importanți artiști plastici contemporani, senior cu un foarte bogat palmares profesional, înconjurat de stima și încrederea confracților săi (ani în șir a fost vicepreședinte al Uniunii Artiștilor Plastici din România).

Constantin Lucaci - un nume foarte cunoscut atât în țară (pe care a împodobit-o cu numeroase lucrări) cât și în străinătate (unde a expus sistematic, fiindu-i achiziționate multe opere) - este unul dintre primii sculptori de mare talent care au ținut "să supună" oțelul inoxidabil, cunoscut sub numele de inox. Această orientare a sa spre sculptura în metal și, mai ales, în inox, exceptând talentul fără de care teritoriul artei rămâne închis, se datorează și unei împrejurări speciale: maestrul nu este numai artist, în sensul că și imaginează și desenează viitoarele lucrări sau le modelează în lut, ci și meșter executant care știe personal să supună și cele mai dure metale: le taie, le sudează, le călește, le toarnă, le modelează etc. Pe el nu-l pot "duce" tehnicienii... De altfel, apelează la priceperea lor numai atunci când este vorba de compoziții monumentale care necesită un mare volum de muncă fizică de înaltă calificare și care trebuie să fie executate în termene scurte. Iată de ce, în fața lui, teribili "teoreticieni", care-și permit, până și în sculptură, să rupă creația,

(după ei singura formă de artă), cristalizată într-un desen sau în lut modelat, de realizarea-execuția ei în material durabil (ghips, cioplit în piatră sau în lemn etc), operație pe care-o socotesc doar simplă meserie, pălesc, rămân fără argumente, fără respirație.

Creatorul unor faimoase compoziții-monumente în inox (vezi "fântânile" din Constanța, Turnu-Severin etc) atinge, și în acest domeniu, perfecțiunea. Nu numai ideile, ci și transpunerea lor în oțel inoxidabil țin de marea artă: nici urmă de sudură, denivelări, încrețituri, polizare etc, totul este perfect.

Abstracte prin viziune și realizare - căci vizează esențele - "formele" (veritabile compoziții în inox) așezate pe piedestale sunt în așa fel distribuite, încât să poată fi studiate - și să placă - indiferent de locul în care se află privitorul. În cazul monumentelor destinate înnoșării unor spații libere, cerința de-a impresiona și de-a sugera iubitorului de frumos emoții estetice este o cerință majoră, obligatorie. Cele mai multe dintre compozițiile sale în inox prezente în expoziția de care ne ocupăm (toate, la nevoie, pot fi mărite în funcție de condițiile ambientale concrete) vizează zborul, înălțarea, izbucnirea, eliberarea, victoria, sunt dinamice. În altele, descoperim "însemne" și "universuri" care vizează materializări și cristalizări ale unor idei sau simboluri mai aproape de lumea noastră cea de toate zilele: pasăre, ou, aspirație, iubire, geneză, chiar "broșe".

În toate creațiile sale, sculptorul, dovedind o vie fantezie și un înalt profesionalism, imaginează lumi și stări cu mare putere de vibrație. Dacă la toate acestea se adaugă finețea lucrăturii, ne putem explica sentimentele de admirație ale publicului. Se știe că un lucru bine gândit și perfect executat, merit să ne înfrumusețeze existența, este întotdeauna un prilej de bucurie, de satisfacții spirituale.

Înalta școală, harul, setea de perfecțiune și autodepășire, munca stăruitoare și capacitatea de-a uni "slova de foc" cu "slova făurită" sunt vizibile și în suita de desene care acoperă, înnoșându-i, pereții galeriei. Mâna se dovedește sigură, ochiul precis, liniile, curbele și umbrele viguroase: perspectiva planurilor, intersecțiile și părțile sugerează impresionant întregul gândit și apoi reprezentat pe hârtie. Totul pare vis și geometrie. Reprezentativ în sine, în ciuda monocromiei (sunt lucrate numai în cărbune sau numai în creion) desenele ne dovedesc că maestrul, la fel ca Liviu Rebreanu, stăruie asupra planului, că nu "pășește" mai departe până nu "vede" și "știe" exact ce dorește să zămislească. Nici nu s-ar putea în alt chip: inoxul prost tăiat "e bun pierdut"... Dar despre acestea și multe altele vă puteți convinge personal pășind pragul galeriei care ne amintește, cinstindu-l, pe primul ziarist francez căzut într-una din zilele fierbinți ale Revoluției din Decembrie 1989.

M. AUGUSTIN

Lumea în transfocator

◆ „Jirinovski – Limonadă”

Invitat la un dialog „în direct” la televiziunea rusă, Vladimir Jirinovski l-a avut ca preopinente pe Boris Nemțov, guvernatorul provinciei Nijni Novgorod. Vadimului moscovit, care s-a lăudat în revista „Playboy” că a avut peste două sute de femei, nu i-a convenit supoziția lui Nemțov că măcar una din ele l-ar fi cadourit cu un sifilis. În culmea furiei, Jirinovski i-a aruncat paharul cu limonadă în față, rămânând, o clipă perplex, atunci când i s-a răspuns cu aceeași monedă. Întreruperea bruscă a emisiunii l-a lăsat pe Jirinovski injurând și auzărind pahare goale spre Nemțov. Se pare că moderatorul „dialogului”, Aleksandr Liubimov, a recurs, în cele din urmă, la un „frapant” argument pugilistic pentru a-l calma.

◆ Saddam Hussein umbliă pe jar încins

Batalionul de blindate „14 Iulie”, unitate de elită a armatei irakiene suprannumită „batalionul partidului Baas” (de guvernământ), a încercat o rebeliune anti-Saddam, fiind însă complet nimicite de forțe loiale președintelui de la Bagdad. Un simptom relevant îl constituie faptul că o parte importantă a populației a părut că susține rebeliunea. Un reprezentant al opoziției a afirmat chiar că „poporul irakian este pregătit acum pentru revoltă”.

◆ Alegerile locale nu au reabilitat stânga franceză

Pentru mulți observatori, cel de al doilea tur de scrutin al alegerilor locale din Franța putea însemna și o oarecare revanșă a stângii după eșecul de la „prezidențiale”. Lucru care nu s-a întimplat. În schimb, s-a accentuat un alt fenomen, prevestit, într-o anumită măsură, de tendințele manifestate în primul tur: extrema dreaptă, reprezentată de Jean-Marie Le Pen (Frontul Național) și de prietenii acestuia, urcă în preferințele electoratului. Mai ales în sudul Franței, unde trei orașe importante, Toulon, Orange și Marignane, au ales candidații propuși de Frontul Național. Li se adaugă Nisa, al cărui nou primar este tot un amic al lui Le Pen. Acum, presa franceză se întrece în comentarii și titluri cât mai de efect, în timp ce analiștii politici caută explicația fenomenului.

◆ Unde se decide soarta Basarabiei?

Diminuată, prădată, în bună parte deprofesionalizată, armata a 14-a de ocupație din Transnistria a devenit o problemă mai degrabă politică decât militară. Fostul ei comandant, generalul Lebed, s-a văzut numai cu demisia aprobată, dar și scos din controalele armatei ruse, intrând, se pare, în politică.

Iar sosirea, într-o atmosferă mai degrabă agitată, a noului șef, a coincis în bună măsură cu o nouă manifestare tipică a Puterii de la Moscova. Boris Elțin modifică fără jenă termenii acordului semnat între Republica Moldova și Federația Rusă cu privire la retragerea armatei a 14-a, declarând că rămânerea pe Nistru a unui detașament „de menținere a păcii” este ca și hotărâtă. Peste toate, Duma de Stat a Rusiei refuză să ratifice acordul susamintit, apreciind că retragerea armatei a 14-a ar contraveni intereselor Rusiei. Despre interesele Basarabiei, nici o vorbă.

Cât despre interesul României de a nu avea o armată de ocupație în coastă, parcă mai amintește de cineva?

◆ Socialismul învinge... cu orez capitalist

„Tovarășul Kim Jong Il afirmă că socialismul este viitorul omenirii și că mișcarea socialistă mondială va triumfa” spune o notă adresată de Ambasada R. P. D. Coreene la București cotidianului „Adevărul”. Pe de altă parte, aflăm că dintr-un port sud-coreean a plecat vasul „Sea Apex” cu un transport de orez, parte a unui ajutor de 150000 tone, destinat să mai potolească nițel foamea nord-coreenilor. Întrebarea la care nu răspunde tovarășul Kim Jong Il este: cine va mai ajuta cu orez după ce socialismul va triumfa peste tot în lume?

Gaullismul lui Jacques Chirac

Încredințându-și primul scaun al țării, electoratul francez a dovedit că, sătul de băjbăiala socialistă, a văzut în Jacques Chirac un demn cirac al generalului de Gaulle: adică un om politic hotărât să redea Franței fotoliul de orchestră cu care este obișnuită de secole. Și noul locatar de la Elysée și-a confirmat ascendența politică,

din chiar prima lună a mandatului său. În fața unei lumi oarecum perplexe, Chirac a anunțat, fără să clipească, reluarea experiențelor nucleare în atolul Mururoa din Pacific. Prevăzând reacțiile adverse - care n-au fost puține - ori răspunzând criticilor venite din toate părțile, președintele francez s-a pronunțat în repetate rânduri, rămânând neclintit în hotărârea sa.

Franța, a spus el, prin decizia din 1992 a fostului președinte Mitterrand de a institui un moratoriu asupra testelor nucleare, a luat o măsură pripită, contrarie intereselor sale. Întreruperea în acel moment a programului de actualizare a arsenalului său atomic n-a făcut decât să adauge la rămânerea ei în urmă, în acest domeniu. Rămânere în urmă firească dacă se ia în considerație faptul că Franța este intrată în clubul puterilor nucleare mai târziu decât Statele Unite, Marea Britanie și Rusia (URSS). Toate, țări care n-au sosit oportunitatea să sisteze experiențele decât după ce și-au văzut caii-n cărută, adică după ce programele lor au fost îndeplinite. Mai mult, Washingto-

nul și Londra dispun, în prezent, de tehnică super-sofisticată necesară continuării cercetărilor cu ajutorul simulatoarelor, tehnică deocamdată absentă din laboratoarele franceze.

Ori, marea putere care este Franța, nu poate accepta înarmarea nucleară ca pe o cursă de viteză, în care cel ce ajunge primul să aibă și dreptul de a trage Europa și în lume ca să nu participe cu șanse intacte la masa negocierilor pentru încheierea Tratatului de interzicere a experiențelor atomice. Spre a primi ceea ce interesele sale cer, Franța trebuie să aibă ce oferi în schimb. De asta ea are nevoie de încă opt teste lunare, după care urmează a se declara satisfăcută.

Fiind această decizie prima acțiune de anvergură a administrației Chirac, ea vine să schițeze, deja, conturul politicii externe viitoare a Franței. Într-o concepție autentic gaullistă, Parisul se va strădui să creeze de partea aceasta a Atlanticului o contrapondere valabilă a Statelor Unite, tinzând a transforma Organizația Tratatului Atlanticului de Nord într-o construcție cu doi piloni de bază: SUA și Europa Occidentală în care Franța trebuie să aibă o poziție determinantă. Alături de o Mare Britanie care, lipsită de imperiul său mondial, manifestă o tendință tot mai marcată de întoarcere spre sine și de a ignora treburilor lumii, împăcată cu o Germanie puternic îngrădită de un Tratat de pace și de o constituție foarte limitative în plan militar, Franța își poate propune un asemenea obiectiv.

Rămâne de văzut, însă, în urma reluării testelor nucleare, dacă Chirac și miniștrii săi vor putea face ca puternicele resentimente manifestate de unii parteneri importanți ai Franței să se consume fără a-i lovi economia. O restrângere a pieței externe ar îngreuna indiscutabil una din sarcinile principale asumate de noul președinte în campania sa electorală: diminuarea șomajului.

Un „Che Guevara” caucazian și o partidă de șah „made in Kremlin”

Lección afgană n-a slujit prea mult Moscovei. Forțele ei armate au intrat din nou în impas, de data aceasta în viesparul cecen. O dilemă de tip Enăchiță Văcărescu („sontai, se strică/ s-o las mi-e frică... etc.”) se impunea: sau distrugerea totală a Ceceniei, cu inevitabilele ei consecințe, sau retragerea fără glorie dintr-un genocid zăpăuc. Șahiștii de la Kremlin au găsit, până la urmă, se pare, un gambit original.

O trupă cecenă de comando s-a dematerializat, probabil, în tabăra generalului Dudaev, pentru a se rematerializa la două sute de kilometri de acolo, în orașul rusesc Budionnovsk. Rușii n-au văzut-o trecând. La Budionnovsk au trecut la un măcel general, ocupând un spital, luând peste o mie de ostateci și reclamând încetarea războiului odată cu retra-

gerei armatei ruse din mica republică caucaziană. Pentru ca totul să pară cât mai real, combatanții ceceni și-au zis „smertniki” (un fel de kamikaze jurați morți), iar Șamil Basaiev, comandantul lor, a fost prezentat ca un fel de „Che Guevara” local, dedicat luptei necruțătoare pentru libertate și imposibil de manevrat ori de conșinș. Prin pertractări telefonice între premierul rus Cernomârdin și Basaiev, condimentate cu necazurile de rigoare, s-a ajuns la singurul compromis salvator pentru obrazul Moscovei: eliberarea ostacilor după ce grupul cecen va fi ajuns în zona controlată de oamenii lui Dudaev și începerea de tratative pentru retragerea trupelor rusești. Aflat la reuniunea G7 de la Halifax, Boris Elțin putea

face figură de „victimă a terorismului cecen” scăpând de orice reproșuri. Iar armata rusă, cedând, chipurile, din rațiuni umanitare, unui șantaț terorist, scăpa și ea cu față curată.

Ipoteza, lansată de cotidianul francez „Le Monde”, stă destul de bine în picioare. Faptul că președintele Djohar Dudaev a negat orice implicare în acțiunea lui Basaiev (al treilea om în ierarhia cecenă) este irrelevant. Iar argumentul că în evenimentele de la Budionnovsk au murit o mulțime de ruși este mai mult decât retoric. El nu exclude complicitatea Kremlinului, ale cărui foloase de pe urma incidentului sunt evidente. La urma urmelor, când și-a drămuț Rusia carnea de tun?

Pagină realizată de Nicolae DELEANU

Interviu cu dl GHEORGHE LEPSA, deputat PNTCD

Domnule deputat Sorin Lepşa, vă aflați în fața cititorilor publicației „Dreptatea”. Vă rog să le prezentați, pentru început, câteva date ale biografiei dvs.

M-am născut în vara anului 1957 (25 iunie), în satul Dejani, comuna Recea, ținutul Făgărașului. Clasele primare și gimnaziale le-am terminat în Făgăraș, la Liceul „Radu Negru”, iar clasele de liceu la Liceul „dr. Ioan Meșotă” (clasă specială de matematică). Am fost declarat admis la Universitatea din Brașov (1976), Facultatea de Electronică și am absolvit această facultate (1982) cu rezultate foarte bune. Într-un examen de admitere și cursurile universitare, mi-am satisfăcut stagiul militar, la București. Pentru mine, armata a constituit o experiență cu totul și cu totul deosebită, deoarece am avut prilejul să constat valoarea și dimensiunea solidarității umane. Această adevărată revelație mi-a fost prilejuită de tragicul eveniment din 4 martie 1977, când, militar fiind, am participat activ la acțiunile de salvare din centrul Capitalei. Faptul real că am fost citat prin ordin de front pentru trei vieți salvate, deși salvarea lor a însemnat pentru mine împlinirea sentimentului de fericire, este palid în comparație cu uriașă revărsare de prietenie și bunătate creștină ce caracteriza acele zile, în definitiv, triste.

Am crezut că această întâmplare este irepetabilă, dar am avut bucuria s-o revăd în 22 decembrie 1989. Din păcate, fiind bazate pe stări puternic emoționale, aceste manifestări sunt scurte și acum, ca și atunci, revenim la ceea ce ne-am învățat să numim, în mod eronat, „normal”.

După terminarea facultății am lucrat trei ani ca inginer stagiar la Combinatul Chimic Făgăraș, iar din 1985 am revenit la Universitatea din Brașov, în cadrul Catedrei de Electrotehnică.

Cititorii noștri știu că sunteți deputat PNTCD. Vă rugăm să ne spuneți câteva lucruri legate de partidul în care activați.

Revin asupra importanței deosebite pe care evenimentele tragice o au asupra destinului nostru. Bătăile pe care bunicul le-a încasat la Securitate din pricina ajutorului acordat partizanilor, povestite de părinți alături de alte și alte întâmplări de acest gen, m-au făcut să înțeleg, din fragedă tinerețe, sensul ascuns al cuvintelor folosite de comuniști. Am înțeles faptul că „bandit” nu are neapărat sensul din dicționar, ci poate fi considerat, într-o anumită conjunctură, un titlu de noblețe. Acest lucru s-a dovedit cu deosebită pregnanță în primăvara lui 1990, când cuvântul „golan” a căpătat conotații surprinzătoare la nivel internațional (reamintesc autodeclaratia regretatului Eugen Ionescu ca „academician golan”).

Am beneficiat așadar de o educație echilibrată, în spiritul moralei creștine și al respectării adevărului. Am avut prilejul să aflu lucruri ce nu puteau fi roștite în public, mi s-au deschis ochii asupra incompatibilității comunismului cu tradițiile neamului nostru și, în definitiv, cu natura umană. Au existat deci toate motivele ca în 1990 să mă înscriu în acest partid, despre care știam că a fost, este și va rămâne cel mai potrivit pentru renașterea acestei națiuni, cel mai apropiat conștiinței mele. În anul 1991 am devenit președinte al organizației județene Brașov. Am fost ales vicepreședinte al Consiliului Județean Brașov în anul 1992, funcție la care am renunțat odată cu alegerea mea ca deputat din partea Convenției Democratice. Am fost chestor al Camerei Deputaților în primele două versiuni ale actualei legislaturi.

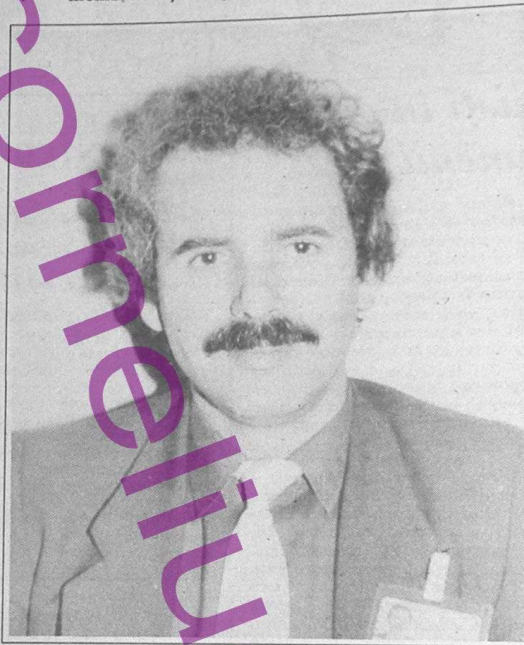
Sunteți președinte al organizației județene și deputat al PNTCD. Descrieți-ne pe scurt în ce constă activitatea dvs politică.

Mărturisesc cititorilor că sunt pasionat de politică și consider că asigurarea unui climat

politic „curat” și constructiv constituie primul pas important spre reconstrucția României. Din păcate, toate formațiunile politice afirmă în constructivitatea lor și minciuna conținută în discursul unora dintre ele (mă refer, evident, la partidele arcului guvernamental) duce la demonizarea acestui cuvânt esențial, cum a dus la uzarea atâtor alte cuvinte.

Am reușit să îmi construiesc un clasament al priorităților și m-am concentrat, pentru a fi cu adevărat eficient și a nu intra într-o cronică criză de timp, asupra următoarelor trei direcții:

1. Organizare. Fără a minimaliza importanța deosebită a acțiunilor conducerii centrale, am plecat de la ideea că puterea reală, benefică și specifică a fiecărui partid este o putere interioară: puterea dată de calitatea și numărul membrilor și simpatizanților săi, de baza sa

doctrinară, de forțe și capacitatea structurii sale. De aceea mi-am fixat ca prim obiectiv întărirea organizației județene, transformarea sa într-un sistem viu, capabil să contribuie la realizarea unicului obiectiv național, afirmarea României ca țară europeană păstrându-și specificul național. Fără falsă modestie, vă informez că în județul Brașov există organizații locale (multe dintre ele foarte puternice) în toate localitățile.

2. Activitatea parlamentară. Electoratul român ne-a investit cu încrederea sa ca urmare a ideilor și programelor pe care noi le-am oferit. De aceea, în ciuda mașinii de vot ce funcționează atât în plenul celor două camere cât și în toate comisiile de specialitate, trebuie să încercăm să introducem cât mai multe dintre inițiativele noastre. Am inițiat cinci propuneri legislative, fiecare dintre ele, fiind bazată pe principile fundamentale ale PNTCD: morală creștină, dreptate socială, democrație desăvârșită, patriotism luminat. Chiar în această lună a fost votată legea privitoare la modificarea taxelor și impozitelor locale, ceea ce înseamnă că, dacă dovedim multă tenacitate și nu dezarmăm, putem influența (rar, e adevărat) legislația existentă.

3. Întâlnirile cu electoratul. Mie îmi este clar că actuala putere criptocomunistă nu va reuși (incompetență, lipsă de voință etc) să aducă schimbări favorabile vieții românilor. Soluția este ca electoratul să știe adevăratul lucru și, mai ales, că există o alternativă reală la această prelungire (conștientă și premeditată) a mentalităților bolșevice. Sunt convins că noi

trebuie să servim electoratul și nu electoratul să ne servească pe noi și, ca atare, mă întâlnesc cu potențialii alegători la fiecare sfârșit de săptămână. Această activitate îmi aduce satisfacții deloc neglijabile, deoarece când la astfel de întruniri se strâng în Căminul Cultural al unei comune 500 de persoane, începi să îți sigur că populația este din ce în ce mai mult în deplină cunoștință de cauză.

Sunteți o persoană foarte ocupată. Vă mai rămâne loc și pentru alte lucruri?

V-am spus că sunt pasionat de politică și cred că oamenii nu au, în general, posibilitatea de a face mai multe lucruri în același timp, la un nivel de performanță acceptabil. Acesta este motivul pentru care mi-am suspendat activitatea de asistent la Universitate pe durata mandatului. Există în inima mea un mic regret dar, vă repet, activitatea politică este, în acești ani, mult mai importantă. Este atât de importantă încât îi sacrific quasitotalitatea timpului meu, prejudiciind (și de această dată regretul este mare) propria mea familie (soția și cei doi băieți de 6 și 8 ani). Din fericire am o familie minunată și dragostea ei este combustibilul care-mi permite să muncesc 365 de zile pe an.

Sunteți unul dintre cei mai tineri parlamentari ai PNTCD. Spuneți-ne câteva lucruri și despre tineretul partidului.

Am auzit și am citit prin diverse gazete bazaconia cu „lupta dintre generații” care ar măcina partidul. Este un subiect foarte apropiat unor „analști politici” așezivi probabil unor forțe obscure și hrăniți cu informații (fitile) de persoane hiperorgolioase, averse de putere, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătească.

Forța acestui partid (și este vorba de o forță foarte însemnată) este dată în egală măsură de seniorii partidului, dintre care mulți au suferit teroarea bolșevică, și de tineretul (în care, îmi cer scuze, mă aflu și eu) ce vrea să contribuie la renașterea țării. Foarte mulți colegi mă întrebă de ce nu răspundem cu aceeași monedă persoanelor ce fac propria lor politică (murdară, zic eu) de denigrare a partidului din care au făcut parte. În primul rând ei constituie o cantitate neglijabilă (mai ales din punct de vedere calitativ dar și cantitativ – nu există 62 de demisii la sediul PNTCD), în al doilea rând metodele lor sunt cu desăvârșire străine comportamentului nostru, iar în al treilea rând, cel mai important, tinerii PNTCD au lucrat mult mai importante de făcut, în vederea împlinirii telurilor noastre.

Ceea ca vă mai pot spune, este că tineretul PNTCD se află la locul său, în inima Partidului, muncind cu abnegație pentru transformarea în fapte a idealurilor martirilor din Decembrie 1989 și nu pentru câștigarea unei puteri iluzorii, dăunătoare tuturor.

În final, vă rog să adresați cititorilor câteva cuvinte.

Cititorilor le doresc sănătate și putere de muncă, le cer să aibă încredere în noi și să devină, în măsura posibilităților, agenții noștri electorali în comunitățile lor. Le făgăduim să nu le înșelăm încrederea și să facem tot ce putem pentru a ne întâlni mai des, cu folos.

Mulțumesc pentru interviu și vă urez din partea mea, a publicației noastre și a cititorilor „La mulți ani” cu ocazia celor 38 de ani împliniți săptămâna aceasta.